

Adventes Vēstis

2022
MARTS
314

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**Dosimies ar
cerību, lai
iemantotu
dzīvību**

PAGRIEZIENI

Jauniešiem:

**Atgrieztās avis
jeb Viņa bērni**

**Kā pie ekrāna
pavadītais laiks
ietekmē mentālo
veselību**

**BĪBELE
UN EBREJU
PASAULES
UZSKATS**

Bērniem:

Ticības varonis Noa

Saturs:

- 04** PIEMIŅA
Gunārs Ritums
- 05** PIEMIŅA
Jānis Sokolovskis
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Dosimies ar cerību, lai iemantotu dzīvību
- 09** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kāpēc esam aicināti krāt degošas ogles uz pretinieku galvas?
- 10** TĒMA
Pagriezieni
- 18** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Bībele un ebreju pasaules uzskats. 6. daļa. Noslēgums
- 20** VESELĪBA
Kā pie ekrāna pavadītais laiks ietekmē mentālo veselību
- 25** VALODAS STŪRĪTIS
Ar LIELO vai mazo 3
- 22** JAUNIEŠIEM
Atgrieztās avis jeb Viņa bērni
- 25** BĒRNIEM
Ticības varonis Noa

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVICĀ,

Vineta KRAULIŅA, Vilnis LATGALIS,

Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti martā, mīlie, uzticīgie “Adventes Vēstu” draugi! Marts! Visa garā ziema aiz muguras, un priekšā viss skaistais pavasaris! Cik brīnumjauku dabas pagriezienu Dievs iecerējis mūsu platuma grādiem! “Pagriezieni” ir arī šī žurnāla galvenā tēma. Pagriezieni veselībā, pagriezieni izvēlēs, pagriezieni attieksmē, pagriezieni dzīvesveidā, bet visvairāk – pagriezieni prom no pasaules pie Dieva.

Nudien, pagriezienu cilvēka dzīvē mēdz būt visai daudz. No mājām uz bērnudārzu. Visa pasaule apgriežas kājām gaisā! Sveši cilvēki, nepazīstami bērni, jauns dienas režīms un jauni noteikumi. No bērnudārza uz skolu. Atkal viss ir jauns. Skola pabeigta, un atkal priekšā jauns pagrieziens – uz citu skolu vai darba dzīvē. Jauna darbavieta, jauni pienākumi, jauni kolēģi. Jauni pārdzīvojumi, jauni uzdevumi, jauns gandarījums par labi paveikto. Laulības! Atkal pagrieziens! Otrs, kaut arī tik mīļš, cilvēks manā dzīvē, mājā, manā ierastajā kartībā. Tas ir tiešām varens pagrieziens. Un tad vēl bērni! Ikviens, kas piedzīvojis bērna ienākšanu ģimenē, zina, cik pamatīgs pagrieziens tas ir!

Bet kristieša dzīvē ir vēl kādi, daudz krasāki, pagriezieni ar vēl lielāku nozīmi – atgriešanās pie Dieva, pirmā apjauta par savu grēcīgumu un Dieva žēlastību, mīlestību un lielumu, kristības, pirmais kalpošanas uzdevums... Domāju, ka ikviens, kas to ir piedzīvojis, nekad to neaizmirsīs. Jo šis ir jaunas dzīves sākums jaunā statusā, jaunā ģimenē un citā pilsonībā.

Personīgi es atceros savu kristību dienu diezgan detalizēti. Ne pilnīgi visas notikušā nianse, bet galvenos notikumus un pat krāsas un gaismas, saules rotaļas viļņos un slidenos akmeņus jūras smiltīs zem kājām. Ziedus, brāli ar ģitāru, brīnumaino sajūtu, ka piepeši viss kļuvis tik gaišs, ka šie cilvēki apkārt nu ir manas ģimenes daļa. Vēl kā dārgumu atceros balto akmeni, kuru man iedāvināja m. Ilze Latgale ar vārdiem no Atkl. 2:17 “Es viņam došu baltu akmeni, un uz akmens būs jauns vārds rakstīts, ko neviens nezina, kā vien tas, kas to dabū.” Tās ir manas mazās atmiņas, kurās šoreiz nav laika un telpas stāstam par pagriezieniem, bet žurnālā jums ir sagatavots kas daudz labāks – brīnišķīgas, atklātas (par to īpaša pateicība, jo tas nav viegli), līdz sirds dziļumiem savīļņojošas liecības, kuras lasot, gribas gaviļēt Dievam un slavēt Viņu par šiem atgriešanās brīnumiem, par šo ceļu no tumsas uz Viņa brīnišķīgo gaismu. Līdzās šiem stāstiem ir arī garīgas pārdomas par pagriezienu veidiem un būtību.

Pagriezienu sadaļu ar spēcīgām liecībām par Dieva žēlastību un stipro roku turpina rubrika Jauniešiem. Arī te sirsnīgi pateicos par uzticēšanos un atklātību!

Sadaļa Vārds mācītājam šajā reizē runā par cerību, kuru dāvā vienīgi Dievs. Vēl žurnālā nobeigums pētījumam par Bībeli un ebreju pasaules uzskatu – šoreiz tajā par Dieva bīšanas, dzīvi un teoloģiju, un, protams, lūgšanu.

Aktuālais jautājums atbild uz to, ko nozīmē krāt kvēlošas ogles uz ienaidnieka galvas, bet rubrikā Veselība par to, ko mentālajai veselībai nodara pie ekrāniem pavadītais laiks. Savukārt bērni šoreiz iepazīsies ar jaunu ticības varoni – Nou.

Ejot marta gaitās, paturiet prātā šos brīnišķīgos vārdus: “Ticība, kas glābj, ir tāds pagrieziens, kas tos, kuri pieņem Kristu, iesaista derības attiecībās ar Dievu. Dzīve ticībā nozīmē spēka pieaugumu un pašāvēģu uzticēšanos, ar kuru Kristus žēlastība dvēselē kļūst par uzvarošu spēku.” (E. Vaita. “Kristus dziedinošā kalpošana”, nod. “Ticības pieskāriens”)

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Šķiet neticami, tomēr tas ir fakts, ka esam nonākuši līdz reālai karadarbībai 21. gadsimta Eiropā.

“Tas ir vissliktākais variants no visiem sliktākajiem variantiem,” par iespējamo Krievijas Federācijas karaspēka iebrukumu teica Latvijas Republikas vēstnieks Ukrainā Ilgvars Kļava.

Tiešām, karš ir iespējami sliktākais risinājums jebkurā gadījumā, jo ir pats nežēlīgākais, postošākais, destruktīvākais un vardarbīgākais no visa, ko vien spējam iedomāties. Tāpēc no sirds lūgsim par situāciju Ukrainā! Lūgsim par mūsu brāļiem un māsām Kristū, lūgsim par civiliedzīvotājiem un karavīriem, lūgsim par taisnīgu situācijas atrisinājumu un īpašu Dieva žēlastību visiem, kurus skar šī karadarbība!

Atklāsmes grāmatā teikts, ka vissliktākais no vissliktākajiem variantiem notika arī Debesīs, kur izcēlās karš ar dumpiniekiem. To priekšgalā atradās kritošais ķerubs Lucifers, kurš apsūdzēja Dievu un apšaubīja Viņa likumu taisnīgumu. Par to varam lasīt Jāņa Atklāsmes grāmatā. “Debesīs iesākās karš.

Vienā pusē cīnījās Mihaels un viņa eņģeļi, bet otrā pusē pūķis cīnījās ar saviem eņģeļiem. Bet pūķis nebija pietiekami spēcīgs, un viņš kopā ar saviem eņģeļiem zaudēja vietu Debesīs. Šis lielais pūķis ir senā čūska, ko sauc par velnu un sātanu; tas, kas pievil visu pasauli, tika nomests uz zemes kopā ar saviem eņģeļiem.” (Atklāsmes 12:7–9, NRT)

Diemžēl Dieva jaunradītās pasaules pārvaldnieki Ādams un Ieva arī tika pievilti un sev uzticētās pilnvaras nodeva Debesu sacelšanās vadonim, kopš tā laika šis karš turpinās uz Zemes. Tāpat, kā pastāv reāla karadarbība, pastāv arī reāla garīga cīņa par cilvēku dvēselēm, cīņa par mūžīgu dzīvību vai mūžīgu pazūšanu. Ikvienam, kas izvēlas Jēzu Kristu un vēlas sekot Viņam, ir jāizcīna šī ticības cīņa, jo mēs visi esam šī neredzamā kara dalībnieki.

Lai cik nežēlīgi, skumji, sāpīgi vai netaisnīgi arī nebūtu šī gala laika izaicinājumi, Dieva Vārds sniedz visiedrošinošākos apsolījumus katram Dieva bērnam. Tie ir kā gaismas stars visdziļākajā tumsā, kā vēss ūdens

malks viskarstākajā saulē, kā spēcīgs iedrošinājums visdziļākajā krīzē un bezcerībā. Vienu no tiem varam lasīt Atklāsmes grāmatas noslēgumā: “Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis. [...] Kas uzvar, tas to iemantos, un Es būšu viņa Dievs, un viņš būs Mans dēls.” (Atklāsmes 21:4, 7)

“Raidīsim savas lūgšanas pie Dieva, lai četri eņģeļi vēl saturētu četrus vējus, lai tie vēl nepūstu, ievainojot un iznīcinot, līdz pasaule ir saņēmusi pēdējo brīdinājumu. Un tad strādāsim atbilstoši savām lūgšanām.” (E. Vaita. “Liecības draudzei” 6. sēj., 61.lpp.)

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

GUNĀRS RITUMS

Dzimis 1937. gada 8. jūlijā Daugavpīlī Olgas un Jāņa Augusta Pusvāciešu lielajā ģimenē, kur jau auga divas meitas – Vallija un Ruta – un divi dēli – Valdmiers un Elmārs (vēl kā mazs bērniņš bija miris brālītis Arnis). Pāris gadus pēc Gunāra piedzima Pauls.

Kad 1941. gadā sākās karš, ģimene pārcēlās uz Skrudalienas pagasta “Indrānu” mājām. Olga piedalījās slimnieku kopšanā, kur par feldšeri strādāja tēvs, viņa pati saslima ar tīfu un nomira.

1944. gadā Jānis Augusts apprecējās ar Mildu Dzenīti. Pavisam drīz ģimene bija spiesta doties bēgļu gaitās un nonāca Vācijā, kur nācās piedzīvot sarežģītus apstākļus. 1945. gadā Vācijā piedzima Mildas pirmdzimtais Māris. 1946. gadā ģimene atgriezās Latvijā un apmetās Upesgrīvā. Tur 1948. gadā piedzima Jānis. 1949. gadā ģimene pārcēlās uz Talsu rajona Strazdi, kur vecāki strādāja vietējā feldšeru punktā. 1953. gadā ģimenei pievienojās Inta.

Pēc Strazdes pamatskolas beigšanas Gunārs izmācījās par feldšeri Rīgas medicīnas skolā. 1956. gadā viņš sāka strādāt savā pirmajā darba vietā Strazdē, Kāķīšu bērnu namā, ar kristību pievienojās draudzei, bet tā paša gada rudenī tika iesaukts armijā. Dieva likumiem uzticīgajam jauneklim padomju armijas laiks bija ļoti smags. Atgriezies no dienesta 1959. gadā, Gunārs iestājās Medicīnas institūtā Rīgā, taču 4. kursa beigās tika izslēgts “dēļ neattaisnotiem kavējumiem sestdienās”. Gunārs strādāja kopā ar tēvu Strazdes feldšeru punktā.

1965. gadā viņš devās uz Ļeņingradu, lai turpinātu medicīnas studijas, taču arī no turienes viņu izslēdza sabata kavējumu dēļ. Par Ļeņingradu viņš daudz stāstīja, jo tā palika viņa neaizsniegtā virsotne. Gunārs ļoti vēlējās kļūt par ārstu, tomēr tajā laikā viņam neizdevās iegūt ārsta diplomu.

Pārbraucis no Ļeņingradas, Gunārs strādāja Pūres dārzniecībā un šajā laikā iepazinās ar Viju Āriņu, ar kuru 1967./1968. gada

mijā apprecējās. Jaunā ģimene uz laiku apmetās Kandavā, Sokolovsku dzimtas mājā “Ciemniekos”, bet jau drīz – 1971. gadā – šis dedzīgais, kalpojošais pāris tika sūtīts draudzes darbā uz Pleskavu. Tur bija adventistu grupa. Gunārs Ritums minēts kā pirmais Pleskavas draudzes darbinieks. Pēc tam Gunāru un Viju pārcēla darbā Daugavpils adventistu grupā, bet šis laiks bija īss, jo viņu “nelegālajām” darbībām sekoja padomju drošības dienesti. No nākamās vietas Alūksnē drošības komitejas darbinieki izraidīja ģimeni ar ultimātu, ka diennakts laikā jāpamet pilsēta.

1978. gadā Gunārs izmācījās ārstnieciskās fizikultūras un vēlāk arī masieru kursus un kādu laiku strādāja Tukumā, Rehabilitācijas sanatorijā “Durbe”. Kad uz Liepājas draudzi par darbinieku nosūtīja Andreju Āriņu, Gunārs un Vija viņam piebiedrojās un pārcēlās uz dzīvi Liepājā, lai atbalstītu draudzes darbā. Gunārs strādāja par masieri rūpnīcas “Liepājas metalurģ” slimnīcā. Viņa lielākā interese bija palīdzēt cilvēkiem. Viņu raksturoja iecietība un žēlsirdība. Liepājas draudzē viņš kļuva par svarīgu pilāru, mācīja Bībeles stundas, un Ritumu dzīvoklus Katrīnes ielā bija sava veida satikšanās vieta adventistiem uz lūgšanu, Bībeles stundām un sadraudzību.

1973. gadā piedzima Elēna, bet Elēnas 3 brālīšiem piedzimt neizdevās. 1987. gadā ģimenē ienāca meita Agnese, pēc trim gadiem, 1990. gadā, viņai pievienojās brālis Emīls.

1994. gadā pēc grūtas slimības nomira Vija. Otrs smags zaudējums tika piedzīvots nesen – 2021. gadā –, kad nomira meita Elēna.

Gunārs izcēlās ar sirsnību un nesavtīgu kalpošanu cietējiem. Saskaņā ar cilvēkiem atteicās no negativisma un kritikas par otru un no “baumu” uzklaušanās. Šķita, ka viņš nekad neņem ļaunā, ja viņam kāds ko aizrādīja. Jaunībā viņš bija dzīvespriecīgs, bet pēc piedzīvotajiem zaudējumiem bija tapis noslēgtāks,

tomēr iekšēji palika gaišs, miera un ticības pilns.

Vera Vārna atceras, reiz sabatskolā kāds sūdzējies, ka draudze lēni aug. Tad Gunārs atgādinājis par Jāni Kristītāju, to, ka esam aicināti būt par viņa darba turpinātājiem un ka te nāktos sacīt vārdus, kurus lasām Jāņa 3:30.

Gunārs tika izvadīts 9. februārī un atdusas Liepājas Dienvidu kapos līdzās Vijai un Elēnai, gaidot Kristus otro atnākšanu un augšāmcelšanos.

Inta Priede un Andris Pešelis

JĀNIS SOKOLOVSKIS

Dzimis 1928. gada 9. novembrī Jāņa un Matildas Sokolovsku ģimenē Kandavā, “Ciemniekos”, kur 1923. gadā tēvs kā izdienējis karavīrs bija ieguvis daļu no muižas zemes.

Jānis piedzima 1928. gadā, brāļi Gunārs – 1930. gadā, Vilnis – 1932. gadā, Alberts – 1936. gadā.

Mācījies Kandavas K. Milēnbaha pamatskolā, tad arodskolā – mehāniķos (1945. gadā to pārdēvēja par Kandavas tehnikumu). Jānis apguva lauksaimniecības elektrifikāciju, bet sabata dēļ turpināt mācības nevarēja. Tad, 1947./1948. gadā, viņš devās uz Rīgu, kur strādāja, bet vakarā mācījās tehnikumā. Pabeigt mācības neizdevās, jo 1949. gadā viņš tika iesaukts dienestā.

Draudzē Jānis bija jau kopš jaunības, jo vecāki bija adventisti. Kristīts tika 14 gadu vecumā Kandavā. Armijā nācās piedzīvot daudz grūtumu sabata dēļ, tomēr viņš izturēja. Dienesta laiks pagāja Arhangeļskā, Baku, Maskavā un citur. Arī tur noderēja elektriķa prasmes.

1953. gadā Jānis atgriezās Rīgā. Elitu Medni viņš pazina jau pirms dienesta. 1954. gada 20. augustā Rīgā viņi apprecējās. Jānis strādāja par elektriķi dažādos uzņēmumos, kā arī celtniecībā. Laulībā piedzima dēli – 1955. gadā Udo, 1957. gadā Daumands, vēlāk, jau Ukrainā, 1966. gadā pasaulē nāca meita Anna.

Jānis un Elita piederēja Rīgas 1. draudzei. Tur viņi abi piedalījās draudzes korī, sanāca arī to diriģēt. Tolaik bija sadarbība ar diriģentu Edgaru Reķi un citiem spilgtiem draudzes mūziķiem. Tas bija laika posmā no 1950. līdz 1955. gadam. Tad Sokolovski kopā ar Justu Liepiņu vadīja draudzes muzikālo dzīvi Torņakalna baznīcā, Rīgas 7. draudzē. Tā aktīva muzikālā darbība risinājās līdz 1965. gadam, kad Vissavienības adventistu draudžu vadītājs P. Macānovs aicināja Jāni un Elitu darbā uz Ukrainu un Krieviju.

Kopš tā laika viņiem bija iespēja darboties daudzās adventistu draudzēs, kur Jānis un Elita veidoja korus. Vispirms bija Harkovas

draudze, bet pirms tam muzikālā darbība iesākās Kirovagradas draudzē, šī darbība turpinājās trīs ar pusi gadus. Pēc tam, 1969. gadā, nāca Mukačevas draudze, kur viņi darbojās divus ar pusi gadus. Tad desmit gadus, no 1971. gada, abi vadīja muzikālo dzīvi Odesas draudzē. Tur bija spēcīgs koris ar 30 balsīm. Tad Jānis un Elita vadīja kori Taškentas un Frunzes draudzē. 1982. gadā viņus aicināja uz Tulas draudzi, kur nelegāli darbojās Zaokskas seminārs. Tajā mācījās arī viņu dēls Daumands. Tulas draudzē Sokolovski darbojās 20 gadus, līdz 2003. gadam.

Kad Maskavā ieradās Ģenerālkonferences prezidents, Elita vadīja adventistu kori, kurā bija 80 dalībnieki. 1988. gadā koris “Gloria” piedalījās Zaokskas semināra atklāšanā. Tur viņus dzirdēja Bērnu fonda vadītājs, kurš uzaicināja Elitu ar kori piedalīties projektā, koncertējot pa Krievijas pilsētām ar labdarības koncertiem Bērnu fondam. Tas pavēra ceļu pie plašākas publikas. Līdz 2003. gadam koris ar labdarības koncertiem viesojās daudzās pilsētās no Brestas līdz Kamčatkai. Elita vadīja kori arī Maskavā, kad Kremļa kongresu namā notika Bībeles seminārs. Koris devās līdz ar citām pilsētām, kurās norisinājās vietējie semināri: uz Rjazanu, Voronežu, Arhangeļsku, Rostovu, Doņecku, Pjatigorsku un citviet.

2003. – 2008. gadā Rīgā Jānis un Elita organizēja kori “Lauda”, kurš koncertēja Latvijas draudzēs un arī citviet, piemēram, Melngalvju namā, un 2007. gadā veica koncerttūri pa Ukrainu – uz Kijevu, Ļvovu, Mukačevu un citur.

Jānis bija šo koncertu tehniskais menedžeris, veicināja muzikālo kalpošanu, iztulkoja uz krievu valodu vairāk nekā 100 dziesmu tekstus, veidoja mūsdienu tekstus klasiķiem. 1982., 1996. un 2020. gadā Jānis sagatavoja izdošanai nošu krājumus krievu valodā un turpināja darbu pie jaunā krājuma, kuru nepaguva pabeigt. Viņš bija nodevies

draudzes misijai. Atbalstīja Elitu koru repertuāra izvēlē, koncertu organizācijā. Pēdējā laikā bieži atcerējās tekstu no Ps. 90:10, sakot, ka Dieva žēlastībā ir nodzīvojis ilgāk. Pēc došanās pensijā Jānis un Elita apmetās Eipatorijā, Krimā, tuvāk meitai Annai.

Ticībā Jānis visu dzīvi devās pretī mērķim, kas nav rokām taustāms, bet ir saredzams ar šķīstu sirdi. Kad sludina, svētrunu parasti neatkārtoto divreiz, bet dziesmu vārdus atkārtoto daudzkreiz, vēl un vēl. Jāņa vairs nav, bet viņa tulkotās dziesmas skanēs arī turpmāk, iedvesmojot cilvēkus un slavējot Dievu.

Pirms savas nāves Jānis paguva iztulkot šo dziesmu:

*Mans Jēzu, šeit, ceļojot kopā ar Tevi,
Varu dvēselē atrast svētu mieru.
Dod man ik dienu nodzīvot kopā ar Tevi,
lai neklīstu, ejot zemes taku.*

*Man neaptvert Tavu mīlestību svēto;
Smago krustu Tu esi nesis manā labā,
Manā labā Tu esi dzīvojis zemes dzīvi,
Un Tava asins svētā manis labā tecējusi.*

*Pie Tevis es eju ar lūgšanu svētu,
Slavinu Tevi un Tev es dziedu.
Ar Tevi kopā iet šo zemes taku
un ieiet mūžībā ar Tevi ļauj.*

Augšamcelšanās cerībā Jānis Sokolovskis aizmiga 2022. gada 8. februārī 94 gadu vecumā.

Dziesmas tekstu no krievu valodas tulkoja un uz Jāņa Sokolovska dzīvi un kalpošanu atskatījās Andris Pešelis

DOSIMIES AR CERĪBU, LAI IEMANTOTU DZĪVĪBU!

Andrejs Āriņš –
Rīgas 1. draudzes
mācītājs, LDS Mācītāju
kalpošanas nodaļas
vadītājs

“Neatmetiet tāpēc savu cerības drosmi, tai ir liela alga! Jo jums vajag pacietības, lai, Dieva prātu darījuši, iemantotu apsolījumu. “Jo vēl mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies. Bet Mans taisnais no ticības dzīvos, bet uz to, kas atkāpjas, Manai dvēselei nav labs prāts.” Bet mēs neesam tie, kas atkāpjas uz pazušanu, bet kas tic un iemanto dzīvību.” (Ebr. 10:35–39)

Atceros 2020. gada 14. martu, kad epidēmijas dēļ mūsu zemē tika īstenoti pieņemtie lēmumi un slēgtas valstu robežas. Tieši tajā dienā saņēmu Dieva un bērnu dāvanu – vieglo automašīnu. Bērni jautāja: “Ko darīsi ar automašīnu, ja klāt ir pasaules gals?” Atbildēju: “Ja jau Dievs ir atsūtījis šādu dāvanu, tad tā būs jālieto!” Nu varu teikt, ka gandrīz divu gadu ilgā pieredze apliecina – Dievs zina, ko dara! Cerēju un gaidīju, kad atvērsies izdevību durvis, un tās atvērs! Tādēļ nu gatavojamies klātienē dievkalpojumiem un kalpošanai. “Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šās trīs, bet lielāka no tām ir mīlestība.” (1. Kor. 13:13)

- Cerība ir neredzams nākotnes notikums, pamatots tagadnes realitātē un uzticībā Dievam.

- Cerība nozīmē gadīt kaut ko priecīgu – laimi un labklājību.

- Bībelē ticība, cerība un mīlestība ir kopā, un cerība ir pa vidu.

- Cerība attur ticību no šaubām un mīlestību – no bailēm.

- Cerība ir Dieva dāvana: “Bet Viņš pats, mūsu Kungs Jēzus Kristus, un Dievs, mūsu Tēvs, [...] mūs ir mīlējis un Savā žēlastībā mums devis mūžīgo iepriecību un labu cerību.” (2. Tes. 2:16) Ticīgajam cerība ir Dieva dāvana, kas savieno pagātņi, tagadni un nākotni un palīdz sasniegt laimīgas beigas.

- Cerība tikt glābtam ir labākais risinājums ciešanām. Ievērojot Dieva izstrādāto plānu, cilvēks iegūst mūžīgu glābšanu “[...] cerībā uz mūžīgu dzīvību, ko Dievs, kas nemelo, ir apsolījis pirms mūžīgiem laikiem [...]” (Tit. 1:2)

- Cerības iegūšanai ir nepieciešams pārdabisks atbalsts. Cerības dāvana iegūstama ne tikai ar personīgo ieinteresētību un lēmumu, bet caur dievišķo iejaukšanos. Cerība saglabājas līdz Jēzus Kristus otrajai atnākšanai, tā ietver augšāmcelšanās patiesību un mūžīgās dzīvības balvu.

Ģimenē piedzīvojam dažādus dzīves ciklus. Kad bērns piedzimstot ienāk šajā pasaulē, viņam jādodas šiem cikliem cauri. Vispirms ir uzkrāšanas laiks, tad – pēc divdesmit gadu vecuma – seko eksperimentu laiks, kurā vecāki un pats jaunietis cer atrast vispiemērotāko izglītību, profesiju un attiecību partneri. Pēc desmit aktīvi pavadītiem meklējumu gadiem nu jau nobriedušajam jaunajam cilvēkam jāsaprot, kādi ir viņa talanti, profesija un kā viņš ir gatavs kāpt pa karjeras kāpnēm līdz zenītam. Tad ir sasniegti četrdesmit pieci gadi, un sākas jauns dzīves cikls – atdeves laiks, kurš var turpināties divdesmit gadus un vairāk. Šis

laiks iezīmējas ar izvēlēto arodu, saimniecību un kalpošanu ģimenei – gan bērniem, gan mazbērniem un pārējiem. Tad seko dzīves pēdējais cikls – konsultāciju laiks. Tas var arī pārsniegt nākošos divdesmit gadus. Šajā laikā dalāmies ar iegūtajām zināšanām un uzkrāto pieredzi. Šim dzīves ciklam seko atpūtas laiks.

Visos dzīves ciklos pats galvenais ir iepazīt Dievu, uzticēties Viņam, cerēt uz Viņu un iegūt “mūžīgās dzīvības dāvanu”.

“Ja mēs tikai šinī dzīvē vien ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki. Bet nu Kristus ir uzmodināts no miroņiem, Viņš kā pirmais no mirušajiem. Jo, kā caur cilvēku nāve, tā arī caur cilvēku mironu augšāmcelšanās. Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti. Bet ikviens savā kārtā: vispirms Kristus, pēc tam tie, kas Kristum pieder Viņa atnākšanas dienā.” (1. Kor. 15:19–23)

Cilvēki, kuri uzticas Dievam, dzīvo vidēji ilgāk nekā citi, pēc zinātnieku aprēķiniem – par septiņiem līdz četrpadsmit gadiem ilgāk. Ieguvums ir tikai tad, ja garīgās zināšanas praktizē un ja visas darbošanās centrā ir labas attiecības ar Dievu un līdzcīvēkiem. Tas atgādina Jēkaba 1:27 rakstīto: “Tīra un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās, sevi no pasaules pasargāt neapgānītu.”

Uzticoties Dievam, kļūstam arvien labāki šīs pasaules iedzīvotāji. Dievs mums ir atklājis cerīgu nākotni. Domāju, būs jāpiekrīt, ka galvenā

emocija, domājot par nākotni, ir cerība. Šī īpašība apvienojumā ar optimismu un prasmi uzturēt labas attiecības veido labāko pretlīdzekli garīgām slimībām.

Cerība izveido aizsargbarjeru pret šoku. Kad notiek kāda dabas vai personīgās dzīves katastrofa, tie, kuri stipri tic, ka pastāv risinājums, jutīs spēka pieplūdumu, kas tiem palīdzēs atgūties no iespējamām materiālajiem zaudējumiem, kā arī personīgajiem pārdzīvojumiem.

Psihologs Viktors Frankls skaidroja, ka gandrīz visi, kas izdzīvoja nacistu koncentrācijas nometnēs, izdzīvoja tāpēc, ka nekad nezaudēja cerību atgūt brīvību un nepieņēma domu, ka radusies situācija ir viņu eksistences beigas, bet gan koncentrējās uz cerību kādu dienu tikt atbrīvoti. (No H. Melgosas, M. Boržesa grāmatas "Cerības spēks".)

Raugoties nākotnē, apzināti domāsim pozitīvas domas! Patiesa cerība rada prieku, laimi un labklājību. Pāvils skaidri norāda, lai esam "[...] priecīgi cerībā, pacietīgi bēdās, neatlaidīgi savās lūgšanās." (Rom. 12:12)

Atsaucoties uz Bībelē rakstīto, cerības kulminācija notiks līdz ar Kristus atgriešanos uz šo pasauli. Tas ir fakts, kas norāda uz baļu, netaisnības un ciešanu galu. To apzinoties, dzīvosim, "gaidīdami svētlaimes, uz kuru ceram, un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus godības atspīdēšanu[...]" (Tit. 2:13)

Kristus Sevi atklāj: Jēzus nāca kā Dievs cilvēka miesā, dzīvoja bezgrēcīgu dzīvi mūsu vietā, nomira par mūsu grēkiem, augšāmcelās,

Cilvēki, kuri uzticas Dievam, dzīvo vidēji ilgāk nekā citi, pēc zinātnieku aprēķiniem – par septiņiem līdz četrpadsmit gadiem ilgāk. Ieguvums ir tikai tad, ja garīgās zināšanas praktizē un ja visas darbošanās centrā ir labas attiecības ar Dievu un līdzcilvēkiem.

lai atbrīvotu mūs no nāves varas, tika uzņemts Debesīs, lai sagatavotu mums mājas, ik dienas kalpo kā mūsu Augstais Priesteris un drīz nāks, lai ņemtu mūs pie Sevis mūžībā!

Kad noziedznieku notiesāja uz nāvi, viņš zaudēja cerību un krita izmisumā, bet nu šo cilvēku savīlņoja jaunas pārdomas. Viņš atcerējās visu, ko dzirdējis par Jēzu – kā Kungs dziedināja slimos, kā piedeva grēkus... Svētais Gars apgaismoja viņa prātu, un mazpamazām savīrknējās vesela pierādījumu ķēde. Sasistajā, apsmietajā un krustā piesistajā Jēzū tas piepeši ieraudzīja Dieva Jēru, kas uzņemties visas pasaules grēkus. Kad šī bezpalīdzīgā, tuvu nāvei nonākusi dvēsele nodeva sevi mirstošajam Pestītājam, tās balsi bija dzirdama gan cerība, gan sāpes. "Jēzu!" viņš sauca. "Piemini mani, kad Tu nāksi Savā valstībā!" Atbilde nevilcinājās. Atsaucīgā un melodiskā balsī atskanēja mīlestības, līdzietības un spēka pilni vārdi: "Patiesi, Es tev saku šodien, tu būsi ar Mani Paradīzē!" (skat. E. Vaita "Laikmetu ilgas", 624. lpp.)

Jēzus ir izteicis un atklājis vislielāko vēlēšanos palīdzēt mums – cilvēkiem. Visbiežāk ļaudis domā par tīri fizisku palīdzību: par vieglāku darbu, labākiem dzīves apstākļiem, bagātību, godu utt. Kristus mērķis galvenokārt ir palīdzēt tiem, kuri skumst par ļaunumu sev apkārt un kuri ir noraizējušies par savas sirds stāvokli. "[...] arī mēs paši [...] ar ilgu pilnām nopūtām gaidām, kad saņemsim savu bērnu tiesu, savas miesas pilnīgo atpestīšanu. Jo cerībā mēs esam pestīti." (Rom. 8:23–24)

Cilvēces glābšanas plānā Dievs paredzēja trīs centrālos notikumus:

- Kristus pirmo atnākšanu, kad Viņš Sevi ziedoja, vēlreiz sniedzams ikvienam cilvēkam iespēju izvēlēties mūžīgu dzīvību vai neatgriezenisku bojāeju;

- Kristus otro atnākšanu, kad Viņš būs "[...] otrreiz redzams par pestīšanu tiem, kas Viņu gaida." (Ebr. 9:28);

- Kristus trešo nākšanu, lai dāvinātu jaunas debesis un jaunu zemi, svēto pilsētu – Jauno Jeruzalemi un veidotu Dieva mājokli pie cilvēkiem (Atkl. 21:1–3)

Bībele apstiprina mūsu cerību, ka Jēzus atgriezīsies. To sola arī Viņš

**Raugoties nākotnē,
apzināti domāsim
pozitīvas domas!
Patiesa cerība rada prieku,
laimi un labklājību.**

pats: "Jūsu sirdis lai neizbīstas! Ticiet Dievam un ticiet Man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt? Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs." (Jāņa ev. 14:1–3)

Jaunā Derība piemin Jēzus otro atnākšanu 319 reizi. Tātad par to mums atgādina katrs divdesmit piektais pants! Mēs saprotam, ka Viņa atgriešanās diena strauji tuvojas. Esam iepazinuši dažādas noslēguma laika zīmes, par kurām minēja Jēzus: kari, slimības, bads, bažas par nākotni un depresija, zīmes dabā, zīmes, kas saistās ar cilvēku morāli, zīmes reliģijas jomā, piemēram, formālisms kristīgajā reliģijā gala laikā, maldū reliģijas, lielāka izpratne par Bībeles pravietojumiem un evaņģēlija sludināšana visa pasaulē (skat. Mt. 24:6, 7; Lk. 21:25; 2. Pēt. 3:3; 2. Tim. 3:1–4; Mt. 24:14, 24; Dan. 12:4).

Cerība uz Jēzus atgriešanos ietekmē tos, kuri šo notikumu gaida. Katra aizvadītā diena dod mums iespēju pieaugt Viņā. Dievs cer, ka Viņa sekotājiem būs īpašas morāli ētiskās īpašības: svētums, pazemība un mīlestība (skat. Lk. 13:6–9).

Cerība liek izgaist uztraukumam, bailēm par nākotni, bažām un ciešanām (skat. Lk. 21:28).

Kamēr gaidām, tikmēr esam aicināti nest augļus, lai būtu zemes sāls un pasaules gaisma (skat. Mt. 5:13–16). Tas nozīmē, ka mēs kļūsim par labākiem cilvēkiem, radīdami patīkamu gaisotni sociālajās grupās, kas ir ap mums, un dalīdamies vēstī, ko esam uzzinājuši.

Cerībā gaidot mūsu Kunga Jēzus Kristus atgriešanos, veidosim pozitīvas attiecības ar darba biedriem un padotajiem (skat. Mt. 24–46), turpināsīm personīgi iepazīt Jēzu Kristu un Viņa mācību (skat. Mt. 25:12), izmantosim kalpošanā Die-

va dotos talantus (skat. Mt. 25:14–23), rūpēsimies par līdzcilvēkiem, slimniekiem un par cietumnieku vajadzībām (Mt. 25:34–36).

Pirms daudziem gadiem sastapos ar izaicinājumiem Lietuvā, Kauņā. Tas notika kāzu laikā. Jauna kristiete aicināja mani atstāt kolēģa kāzu svinības un doties uz slimnīcu, lai aizlūgtu par viņas tēvu. Viņas tēvs ārstējās slimnīcā. Viņam bija ļaundabīgs audzējs pēdējā stadijā. Šis vīrs bija bezdievis un līdz šim tika padzinis visus garīdzniekus, kuri bija pie viņa nākuši. No izaicinājuma doties uz slimnīcu atteicos. Ko gan būtu darījis pie cilvēka, kurš noraida Dievu? Piedāvāju apmeklēt viņas tēvu pēc mēneša. Cietēja meita uztraucās un teica: “Kas par to atbildēs, ja mans tēvs nomirs kā bezdievis?” Atbildēju, ka parunāšu ar Dzīvības devēju – Lielo ārstu Debesis. Viņas atbilde bija visai skeptiska: “Gribu redzēt!”

Nozīmēju lūgšanu grupu, un Dievs uzklausa lūgšanas. Pēc mēneša notika sastapšanās ar šīs meitenes tēvu. Satiekoties jautāju viņam: “Vai tu joprojām domā, ka Dieva nav?” Uz to viņš man atbildēja: “Kā tad nav, ja Viņš mani dziedināja!” Dievs bija pārvērtis viņu no ateista par ticīgo.

Novēlu ikvienam lasītājam: dosimies ar cerību, gaidīsim un darbosimies, lai sastaptos ar savu Pestītāju Jēzu Kristu!

“Jo ir atspīdējusi žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem, audzinādama mūs, lai, atsacīdamies no bezdievības un pasaulīgām iekārēm, prātīgi, taisni un dievbijīgi dzīvojam šinī laikā, gaidīdami svētlaimību, uz kuru ceram, un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus godības atspīdēšanu [..].” (Tit. 2:11–13)

Jo ir atspīdējusi žēlastība,
kas nes pestīšanu visiem
cilvēkiem, audzinādama
mūs, lai, atsacīdamies no
bezdievības un pasaulīgām
iekārēm, prātīgi, taisni
un dievbijīgi dzīvojam
šinī laikā, gaidīdami
svētlaimību, uz kuru ceram,
un lielā Dieva un mūsu
Pestītāja Kristus Jēzus
godības atspīdēšanu [..].”
(Tit. 2:11–13).

“Es teikšu Tā Kunga žēlastību un
Viņa slavas pilnos darbus [..].”
Jesaja 63:7a

Mīļās māsas!

Veidosim kopīgi
trešo liecību
grāmatu!

Lūdzu, atsūtiet savas liecības
līdz **20. aprīlim!**

Kontaktinformācija: maritel@inbox.lv · +371 29869979

Tulkoja Andris Pešelis

Anhels Manuels
Rodrigess (Ángel
Manuel Rodríguez)

KĀPĒC ESAM AICINĀTI KRĀT DEGOŠAS OGLES UZ PRETINIEKU GALVAS?

To var lasīt Sal. pam. 25:21–22: “Ja tavs ienaidnieks cieš badu, tad paēdini viņu ar maizi; ja viņam slāpst, tad atspirdzini viņu ar ūdeni, jo ar to tu sakrāsi kvēlošas ogles uz viņa galvas, un Tas Kungs tev to atlīdzinās.”

Kā to saprast? Ogles uz galvas neizklausās labi. No viena puses šis sakāmvārds nav sarežģīts. Grūtāk ir saprast, ko nozīmē ogles.

1. TU UN TAVS IENAIIDNIEKS

Ienaidnieka darbība nav aprakstīta, bet var pieņemt, ka tā ir kaitnieciska sociāli vai/ un finansiāli. Netaisnība rada cilvēka sirdī vēlēšanos pēc atriebības, un tai rodas iespējas. Sendienās cilšu atriebība bija īpaši nežēlīga un aizsāka nepārtrauktu asinsatriebību ciklu. Ar šo sakāmvārdu Raksti piedāvā risinājumu, kā lauzt atriebības ciklus un iekļaut žēlastību un rūpes par pretinieku. Mums jāizlemj, kā izturēties pret pretinieku, pirms lomas tiks mainītas. Pretējā gadījumā atriebības gars var tikai pastiprināties.

Sakāmvārds ietver divas svarīgas vajadzības: barību un ūdeni. Te ir situācija, kad pretinieks ir izsalcis un izslāpis. Nu rodas iespēja atriebties, taču sakāmvārds izaicina nelietot atmaksas principu, bet gan parādīt līdzjūtību, sagādājot barību un ūdeni. Ebreju teksts pieļauj, ka pretinieks ir vājš vai pārāk lepns, lai pieņemtu mīlestības piedāvājumu. Tajā lietotos darbības vārdus var tulkot kā ‘pabaro, piespied ēst’ un ‘liec dzert’. Šo mācību atbalsta Jēzus (Mt. 5:43–48).

2. KVĒLOŠĀS OGLES

Sakāmvārds nepasaka neko jaunu. Israēlā Dievs ir Savas tautas atriebējs un uzņemas atbildību par pretinieku sodīšanu. Viņš pavēlēja Saviem ļaudīm atteikties no atriebības (3. Moz. 19:17–18). Šis sakāmvārds to atbalsta.

Taču racionāls prāts meklē skaidrojumu, kas attaisnotu šo padomu. Šoreiz mums nav zināma nozīme vārdiem: “ar to tu sakrāsi kvēlošas ogles uz viņa galvas”.

Pētnieki piedāvā vairākus skaidrojumus. Starp tiem ir ēģiptiešu nožēlas apliecinājums, kad uz

galvas kaisīja karstas ogles. Tomēr pētnieki neuzskata to par pietiekamu skaidrojumu, jo šajā procesā nožēlojošie bēra ogles uz galvas paši sev.

Ir zināms, ka kvēlošas ogles uz galvas izraisa nopietnas sāpes (Sal. pam. 6:27–28). Mūsu tekstā izteiktais pamudinājums izturēties pret pretiniekiem kā pret draugiem var tiem sagādāt sāpes – emocionālas un sociālas sāpes, it kā degošas ogles uz galvas. Šāda attieksme sāpina samilzušo ego sociāli redzamā veidā, savukārt tas ved pie nožēlas. Tomēr tas nav sakāmvārda mērķis. Pretinieks tiek sakauts ar laipnību (Rom. 12:20). Tas noved pie Dieva atlīdzības, kas ir papildu svētība. Neesmu pilnībā pārliecināts, vai mana atbilde ir izsmeļoša, bet es ceru, ka tā ir lietderīga.

“Adventist World” 2017. gada
maijs

PAGRIEZIENI

Vai esat kādreiz domājuši par dzīves pagriezieniem? Tie ir notikumi, kuri noteikuši turpmāko dzīves trajektoriju. Katram tie ir savi: kāds zaudējums, vecāku nāve, veselības zudums vai, tieši pretēji, ieguvums, profesijas izvēle, kristības, laulības, pārmaiņas, kas atstāj iespaidu, un tamlīdzīgi. Tie visi ir pagriezieni. Pozitīvi vai negatīvi.

PAGRIEZIENI BĪBELES STĀSTOS

Te to ir ļoti daudz. Pirmais no tiem – krišana Ēdenes dārzā, kas noteica visu tālāko cilvēces vēstures trajektoriju. Pagriezieni ir bijuši arī Bībeles varoņu dzīvē. Jēkaba dzīvē visspilgtākais pagrieziens bija viņa cīniņš ar eņģeli, kad viņš ieguva sev jaunu vārdu – Israēls. Jāzēpa dzīvē bija pagriezieni – vispirms, kad viņš nokļuva Ēģiptē, un tad, kad kļuva par Ēģiptes zemes pārvaldnieku. Mozus dzīvē ir bijuši pagriezieni – satikšanās ar Dievu pie degošā krūma, Israēla tautas izvešana no Ēģiptes, bauslības saņemšana Sinaja kalnā, bet vissmagākais no tiem – kad pēc strīda ar tautiešiem viņam tika liegta ieiešana Apsolītajā zemē. Elija piedzīvoja lielu Dieva atklāšanos, kad uguns krita no debesīm un aprija altāri. Tomēr šis pagrieziens izvērsās pavisam savādāk, kad Elija bailēs bēga no Jezebeles uz Horeba kalnu. Dāvida mūža ievirze šķita ejam kalnup, līdz viņš pats veica

sānsoli un grēku, saņēma pravieša nosodījumu un nonāca pagriezienā, kas noteica viņa dzīves turpmāko trajektoriju. Pēteris skaļi liecināja par savu lojalitāti Jēzum, taču jau pēc dažām stundām notika pagrieziens, un viņš noliedza pat to, ka Jēzu pazīst. Sauls nicināja kristiešus un tos vajāja, līdz piedzīvoja spilgtu pagriezienu, kas mainīja viņa turpmāko dzīves trajektoriju, kur viņš kļuva par “vismazāko” no apustuļiem – apustuli Pāvilu. Starp citu, vārdu Pāvils tā arī tulko – ‘mazais’. Viņš kļuva ne tikai ievērojams apustulis, bet arī pazemīgs Kristus mācekļis.

Pirms Dievs var kādu bagātīgi un īpaši svētīt, Viņš pieļauj dzīvē pagriezienu, kurš cilvēku dziļi ievaino vai pat aizlauž, lai šis cilvēks varētu tapt par “trauku godam” (Rom. 9:21). Tomēr ielauzto niedri Viņš nesalauž un kvēlojošo degli nenodzēš, bet pārveido, lai tas kļūtu vēl spožāks (Mat. 12:20). Tas viss kopā ir kā smalks pavediens, kurš ir stiprāks par tēraudu. Tas ir kā piedzīvojums, kuru apraksta dziesminieks, kad atrod patvērumu zem tā Kunga spārnem vai arī kad “putniņš atradis sev mājvietu” (Ps 91:4, 84:4). Šiem pagriezieniem ir jāved tuvāk tam mieram, par kuru sludināja Jēzus (Jņ. 14:27), lai gan pagriezieni mēdz būt arī nepatīkami.

Atdusā nevar ieiet bez pagrieziena dzīvē. Tas tādēļ, ka atdusa ir ne tik vien prāta veidots abstrakts koncepts,

bet gan garīgs piedzīvojums, saistīts ar atgriešanos. Jauno dziesmu pie kristāla jūras dziedās nevis tie, kam ir vislabākā muzikālā izglītība, bet gan tie, kas būs izgājuši caur lielām bēdām un pagriezieniem.

PAGRIEZIENI DRAUDZES VĒSTURĒ

Reformācija, bez šaubām, bija viens liels pagrieziens vēsturē, kurš tapa par protestantu konfesiju aizsākumu. Luters pat nenojauta, kā tas viss attīstīsies, kad publicēja savas 95 tēzes. Taču visos turpmāk sekojošajos pagriezienos viņš palika uzticams Sv. Rakstu liecībai.

Žans Kalvins bēga no Francijas un tikai nejauši nonāca Ženēvā ar domu doties tālāk, taču tur sastapa kādu savu cīņu biedru, kurš viņu stingri brīdināja palikt un stiprināt Reformācijas darbu. Ženēva tapa par Kalvina pagrieziena punktu.

Latvijā šāds pagrieziens bija Bībeles iztulkošana latviešu valodā, kas deva grūdienu turpmākajai latviešu valodas un kultūras attīstībai. Tomēr ar to vien bija par maz. Bībele viena pati par sevi neko nespēj. To var nolikt uz galda vai skapī, un tā tur nekustas. Kas līdzīgs notika arī ar Gliku pirmo Bībeles izdevumu. To izplatīja pa baznīcām, bet liels daudzums šo Bībeļu palika Doma baznīcas pagrabā nepieprasīts. Tur tās gāja bojā lielajos plūdus, kas piemeklēja Rīgu 1709. gada 13. aprīlī,

kad ūdens līmenis bijis 4,68 m virs jūras līmeņa.

Istu pagriezienu Latvijā ienesa brāļu draudžu atmoda kopā ar Bībeles otro izdevumu 1739. gadā. Šis pagrieziens bija nevis “no augšas” rosināts, bet gan nāca no pašas tautas un pārveidoja cilvēkus tā, ka to vairs nevarēja dēvēt par reliģiozu tikai tāpēc, ka vācieši ar zobenu un uguni bija piespieduši latviešus pāriet kungu ticībā. Bībele no plauktā stāvošas grāmatas kļuva par pagriezienu veidojošu vektoru, kurš, savienots ar Garu, pārveidoja daudzas dzīves uz svētību. Kristīgā ticība bija tapusi par latviešu tautas identitāti. Šis bija ļoti svarīgs pagrieziens, kurš vēl aizvien nosaka, kādai kultūras tradīcijai latvieši pieder.

Adventistu draudzei Latvijā arī ir bijuši pagriezieni, kas noteikuši tās unikalitāti starp citām pasaules adventistu kopienām. Tie ir Suži! Šī skola Ķīšezerā krastā pastāvēja vien 17 gadus, bet bija svarīgs pagrieziens adventistu draudžu izaugsmei. Tomēr, lai cik tas nebūtu savādi, vislielāko ietekmi uz adventistu draudzēm Latvijā atstāja tieši šīs skolas likvidācija. Sužu skolas impulss uz draudzēm bija tik spēcīgs, ka tās spēja saglabāt savu identitāti visus padomju gadus zem ateisma propagandas, kas pats par sevi bija smags pagrieziens Latvijas vēsturē. Atmiņas par šo skolu sildīja ticīgo dvēseles un rosināja cerību, ka kaut kad reiz viss vēl mainīsies – pagriezīsies citādāk. Zaudējot Sužus, adventisti saprata, cik ļoti svarīgi tie viņiem bijuši. Tie bija tapuši par atspēriena punktu – pagriezienu –, kurš veidoja tieši vietējo Latvijas adventistu draudžu pašapziņu, ka šeit mēs esam ar dziļām saknēm savā Latvijas zemē, nevis “amerikāņu” importētā ticība. Tieši atmiņas par Sužu skolu atšķir Latvijas adventistus no citiem adventistiem pasaulē, palīdzot tiem saredzēt savu vietu un nozīmi vispasaules draudzē.

PAGRIEZIENI PERSONISKAJĀ DZĪVĒ

Par šiem pagriezieniem vienmēr ir jautājums – kā tos pārdzīvot un izturēt? Ja tie ir priecīgi pagriezieni, piemēram, kristības, laulības, bērnu dzimšana, pārcelšanās uz citu

dzīvesvietu, tad tos tik ļoti neizjūt kā pagriezienus. Šie notikumi gan satur zināmu stresu, un tiem ir nepieciešams sagatavoties, tomēr tie ir priecīgi un paver gaišas perspektīvas, lai gan rūpes var neizpalikt.

Pavisam citādāk ir ar “negatīviem” pagriezieniem: tuvu cilvēku zaudēšanu, darba spēju zaudēšanu, finanšu krīzi, saslimšanu, kritienu. Pēc šiem pagriezieniem cilvēki uzdod jautājumus: “Kāpēc tas noticis ar mani? Kā lai dzīvoju tālāk?” Te var gadīties sastapt kādu neveiklu padomdevēju, kurš pagrūž vēl dziļāk izmisumā. Reiz bijis gadījums, kad kāda ģimene zaudējusi bērnu, un bērēs mācītājs, iespējams, domājot, ka izsaka stiprinājuma vārdus, sacīja ko šādu: “Ar šo Dievs ir vēlējis pievērst jūsu uzmanību, lai jūs vairāk veltītu laiku Viņam, nāktu uz baznīcu un kalpotu Viņam.” Kad kaut kas tāds nāk no garīdznieka mutes, var tikai pabrīnīties, kādi nejūtīgi cilvēki nonāk garīgos amatos, topot par Kristus pārstāvjiem. Šādos smagos brīžos būtu nepieciešams mazāk runāt. Apustulis Pāvils ieteica: “Priecājieties ar priecīgajiem, raudiet ar tiem, kas raud.” (Rom. 12:15) Kad sāp un ir jāraud, tad nav nepieciešams gari skaidrot teoloģiskus konceptus vai pārliecināt par kādas baznīcas taisnību vai maldiem. Te ir nepieciešama līdzjūtība un sirds inteligence. Par konceptiem un teoloģiju var parunāt arī citreiz un citā atmosfērā. Taču asa, negatīva dzīves pagrieziens laikā vispirms nepieciešama līdzjūtība un cilvēcisks atbalsts – ne tik daudz vārdos, cik ar klātbūtni un darbiem.

Dažkārt cilvēks, kurš piedzīvo smagu dzīves pagriezienu, ir tik apjucis, ka nespēj vairs funkcionēt kā līdz šim, jo jūtas tā, it kā zem kājām būtu pazudis pamats. Nav retums, ka cilvēks šādos asos pagriezienos vēlas izbeigt savu dzīvi, jo neredz priekšā vairs nevienu pozitīvu perspektīvu.

Ījaba trīs draugi arī pārcentās, zīmējot viņa priekšā teoloģiskus konceptus un aizmirstot par to, ko ikviens cietējs sagaida no patiesa drauga – cilvēcisku atbalstu. Ne tik daudz padomus, kā emocionālu spēju dzīvot līdzī notiekošajam. Ne visi to spēj. Pats vieglākais ir noliegt

negatīvo pagriezienu un piedāvāt ātru anestēziju – noliegt negatīvo. Pamācīt ar padomiem. Stāstīt par augšāmcelsanos un satikšanos pie kristāla jūras un pārmetoši jautāt: “Vai tu tam netici? Kāpēc tu raudi? Viss taču būs labi!” Visa galā, protams, viss būs ļoti labi. Taču līdz tam brīdim vēl ir jādzīvo tālāk – ar sāpi sirdī, ar zaudējuma sajūtu, ar jaunu, biedējošu realitāti, kurā šķiet... Dievs ir attālinājies.

Sentēvs Jēkabs pēc tam, kad bija guvis uzvaru cīņā ar eņģeli, visu atlikušo mūžu palika klibs. Viņam viss beidzās labi. Viņš ieguva kāroto svētību. Bībeles stāstus lasot, tajos viss ir skaidrs, jo mēs tos lasām un pārļausām. Taču savu personisko, priekšā stāvošo dzīves ceļu mēs neredzam. To varam tikai minēt cerībā, ka tas virzās turp, kur būs labi, kur varēs gūt uzvaru pār lielāko tumsu: “Jo tam, kas šeit iznīcīgs, jātērpjas neiznīcībā, un tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā. Un, kad šis iznīcīgais apvilks neiznīcību un šis mirstīgais apvilks nemirstību, tad piepildīsies tas vārds, kas rakstīts: nāve ir aprīta uzvarā!” (1. Kor. 15:53–54)

ATGRIEŠANĀS

Sv. Rakstos ļoti bieži atskan aicinājums tautai atgriezties pie tā Kunga. Tas ir aicinājums uz pagriezienu. To piedzīvoja arī pazudušais dēls, kad pagriezās, lai atgrieztos mājās. Atgriešanās vienmēr kaut ko maksā un nozīmē. Šis pagrieziens nekad nenotiek kolektīvi. Tas nav arī izklaides pasākums. Nevienam nav atgriezies pie Tā Kunga, neizjutis sāpes, zaudējumu vai nožēlu par iepriekš staigāto ceļu pie šīs pasaules tukšajām akām. Atgriešanās ir pagrieziens dzīvē, kas paver jaunas perspektīvas, esot vēl šajā pasaulē.

Cilvēkiem ir daudz ciešanu, daudz sāpju, daudz zaudējumu, bet ir apsoliājums: “Tas Kungs ir tuvu tiem, kam salauztas sirdis, un palīdz tiem, kam satriekts un noskumis prāts. Daudz ciešanu taisnajam, bet no visām Tas Kungs viņu izglābj.” (Ps. 34:19–20)

Netaisnie priecājas un dzīvo bez bēdām: “[...] es redzu, ka bezdievjiem tik labi klājas. Tiešām, viņiem nav nekādu bēdu visu mūžu, vesela un labi barota ir viņu miesa. Cilvēku

grūtības viņus nespiež, viņi netiek spaidīti kā citi cilvēki.” (Ps. 73:3–5) Tas var izraisīt sarūgtinājumu: “Tiešām, veltīgi es esmu paturējis šķīstu savu sirdi un mazgājis nevainībā savas rokas. Un mani taču nelaime mocīja katru dienu un bargi mani pārmācīja ik rītus.” (Ps. 73:13–14) Tomēr dziesminieks visu vērtēja mūžības mērogā. Viņš lūkojās, kāds gals gaida netaisnos. Pat vairāk, viņš izsaucās: “Kad Tu esi mans, tad man nevajag ne debess, ne zemes!” (Ps. 73:25) Tas ir, Kunga tuvumu viņš novērtēja augstāk par visām zemes vai Debesu dāvanām, kādas vien varētu saņemt.

Habakuks uzdeva daudz jautājumu Dievam un lūkoja saprast dzīves pagriezienus. Dievs viņam

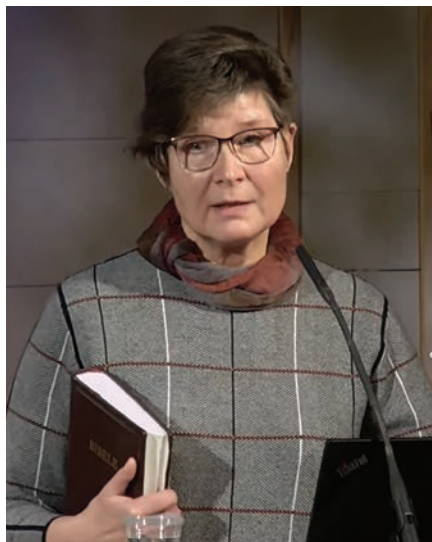
atbildēja, bet ne tā, kā pravielis to bija gaidījis. Viņa acu priekšā tika rādīti negaidīti tēli. Dievs kā nepieciešamo pagriezienu Savas tautas dziedināšanai piedāvāja karu un postījumus. Parādības beigās Habakuks izsaucās: “Ja vīģes koks arī neziedēs un vīnakokam nebūs ogu un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tūrumi nesniedz nekādu barību, ja sīklopi būtu izzuduši no aplokiem un kūtis nebūtu arī vairs neviena liellopa, tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu!” (Hab. 3:17–18)

Vai tava reakcija uz dzīves pagriezieniem varētu būt līdzīga kā

dziesminiekam vai Habakukam? Vai arī tava cerība, piedzīvojot smagu dzīves pagriezienu, varētu būt tikpat nezūdoša kā Ījabam? Vai tas kvēlojošais deglis ielūzušajā dzīvē varētu tapt spožāks par godu tam Kungam? Smagie dzīves pagriezieni nav patīkami, tomēr tie veido skaistākās daļas to cilvēku biogrāfijās, kurās ar vēl lielāku spēku atklājas Kristus raksturs, pašai dzīvē, uzpurēšanās, cēlums un tikums. Tie spēj rotāt dzīvi ar dramatismu un Kristu pagodinošām liecībām no sirdīm, kas pazīst sāpes. Šie stāsti iedrošina tos dzīves ceļiniekus, kuri meklē mūžību.

Viens no lielākajiem un noteikti pats nozīmīgākais pagrieziens notiek tad, kad cilvēks pieņem lēmumu atdot dzīvi Dievam. Šis pagrieziens nekad nenotiek vienādi, katrs stāsts ir atšķirīgs, bet tie visi liecina par Dieva žēlastību un Viņa vareno, jaunradošo spēku.

ELITA LAPIŅA, RĪGAS 1. DRAUDZE: AR DIEVU ESMU DROŠĪBĀ

Pirmo reizi draudzes dievnamā biju savas mīlmāsiņas Ineses kristību dienā. Inese savu ģimeni bija uzaicinājusi būt kopā viņas lielajā notikumā. Sēžot zālē un raugoties uz notiekošo – kā vairāki cilvēki baltās drēbēs tika gremdēti uz paaugstinājuma esošajā baseinā, tad

smaidīgi un pārgērbusies zemojās uz ceļiem lūgšanā, saņēma apsveikumus un ziedus no klātesošajiem –, izjutu zināmu ironiju.

Pēc dažiem mēnešiem saņēmu ielūgumu uz evaņģelizācijas semināru, ko vadīja no ASV atbraukušais br. Neslunds, kurš tāpat kā es bija ārsts, tāpēc dažas lekcijas aiz cieņas pret mīlmāsiņu apmeklēju. Turpmāk jau sekoja sabatskolas un dievkalpojumu apmeklējumi kopā ar bērniem un iepirkumu somu, jo atceļā Vidzemes tirgū varēju lētāk sapirkt ģimenei nepieciešamo pārtiku. Esmu pateicīga draudzei par smalkjūtību un pacietību laikā, kad es kā “mazgadīgs bērns” varēju baudīt “garīgo pienu” un pieaugt Dieva Vārda atziņā, Svētajam Garam turpinot mani sagatavot manas dzīves visnozīmīgākajam lēmumam – kristībā.

Manas kristības notika 1997. gada 27. jūnijā mūsu dievnama baseinā, un nu jau varu pateikties par 25 manas dzīves labākajiem gadiem kopā ar Dievu, kuros ir piepildīta mana lūgšana kristībā, lai Kristus ir mans “ceļš, patiesība un dzīvība”.

Jaunās Dieva bērna dzīves sākumā pirmā pazuda iepirkumu soma un izmainījās ledusskapja saturs, jo

sabats kļuva man par svētu prieku.

Viena no pirmajām Bībeles patiesībām, kas mainīja manu pasaules konstrukciju, bija radīšanas stāsts. Skolas un Medicīnas institūta mācību programmā biju apguvusi Darvina evolūcijas teoriju, un man neradās nekādi jautājumi vai šaubas par tās “zinātniskumu”. Biju pārsteigta par to, cik spēcīgs, gudrs un visā klātesošs ir Radītājs, saprātīgi un secīgi izveidojot kosmosu, zemi, augus, spīdekļus, zivis, putnus un dzīvniekus, bet kā lielāko brīnumu – cilvēku “pēc Sava tēla un līdzības”. Tas izraisīja godbijību un lielu dedzību Dieva Vārda iepazīšanā.

Ja Dievs Savu darbu darīja gandrīz nemanāmi, taču noteikti, tad Viņa pretinieks sita pēkšņi un nežēlīgi. Tieši gadu pēc manām kristībām dzīvību traģiski zaudēja mīlmāsiņas vecākais dēls, bet rudenī ģimeni atstāja mans vīrs. Pirms gadumijas ar tukšu brendija pudeli pie gultas nepamodās mūsu vecākā māsa. Valstī turpinājās ekonomiskā krīze, tāpēc no darba slimnīcā pārgāju uz labāk atalgotu darbu, bet uzņēmums bankrotēja. Cerēju, ka vīrs savu lēmumu mainīs, tāpēc nerosināju šķiršanos un nesaņēmu arī uzturlīdzekļus bērniem. Katra mēneša pēdējā nedēļa bija īsta

izdzīvošanas skola, bet katru algas dienu mēs svinējām – bērni varēja izvēlēties vai nu sūkājamo konfekti uz kociņa, vai 5 īrisu stabiņu, bet vasarā – saldējumu. Šis laiks man iemācīja vispirms nolikt Dievam 1/10, pēc tam maksāt komunālos maksājumus un tad saimniekot. No kādas vecākas māsas dzirdēju liecību, ka viņa Dieva darbam dod 2/10 un tiek svētīta. Mans pienesums bija tik niecīgs, ka arī es tiku mudināta dot 2/10 – Dieva darbam un kādam mērķa ziedojumam. Tas mani iepriecina vēl joprojām, un arī es tieku svētīta. Dievs deva palīdzību no citiem cilvēkiem – kādu pārtikas grozu no vecmāmiņas vai saimniecībā nepieciešamu lietu kā dāvanu no mīlmāsiņas ģimenes, reizēm kāda naudas zīme tika atrasta uz ielas.

Lai bērni no tēva neatsvešinātos, vienmēr atbalstīju viņu tikšanos brīvdienās, taču zoodārza apmeklējumi, kaķu un suņu izstādes,

tāpat braucieni pie vecvecākiem bieži aizstāja dievnama apmeklējumu.

Pēdējais uzbrukums bija epilepsijas lēkmes dēlam, kuram jau no dzimšanas ir attīstības grūtības, tāpēc jau agrāk tika veikti izmeklējumi, kuri uzrādīja epileptisku perēkli smadzenēs, kas nereaģēja uz medikamentu lietošanu, tomēr lēkmes neizraisīja. Šajā laikā kalpoju arī Latvijas Kristīgā radio raidījumā “Gaisma nakts tumsā”, kurā iztirzājām Marka evaņģēlija 9. nodaļu par tēvu, kurš lūdz Jēzu dziedināt dēlu, jo viņu no bērnības “gars rausta, un viņš puto un griež zobus, un sastingst”, kas atbilst epilepsijas lēkmes aprakstam. Raidījuma klausītājiem un dalībniekiem atzinos, ka arī es esmu šādā situācijā un manam dēlam mēneša laikā jau ir bijušas 2 krampju lēkmes. Piedzīvoju īstu mīlestības straumi ar sirsnīgiem iedrošinājumiem un

kopīgu aizlūgšanu. Pēc dažām dienām bija encefalogrammas kontrole. Ārste atkal un atkal skatīja gan jauno, gan iepriekšējo izmeklējumu, kurā, kā viņa teica, bija pilnīgs haoss, un nevarēja noticēt labajām pārmaiņām. Es gan sapratu, ka Lielais Ārsts ir pieskāries manam dēlam un viņu dziedinājis, un Savu darbu apliecinājis arī ar medicīnisku slēdzienu. Pāris gadu laikā dēlam pilnībā izzuda epileptiskās izmaiņas encefalogrammā, un dažu gadu laikā tika pilnīgi atcelta terapija. Nu jau 20 gadus izmeklējumu kontrolēs viņam nav konstatēta epileptiskā aktivitāte.

Esmu pateicīga Dievam, ka lielajā cīņā par manu dvēseli Kristus ir uzvarētājs, lai kopā ar Dievu es būtu drošībā, ļaļaujoties uz Viņa Vārdā sniegtajiem apsoliņiem, Viņa klātbūtni katrā dzīves dienā un īpašu palīdzību pārbaudījumos!

TEKLA JESPARE, SAULKRASTU DRAUDZE: MAN VAJAG TIKAI JĒZUS TUVUMU!

Bērnībā es biju ļoti paklausīgs un labs bērns, un visi mani uzskatīja par ļoti pieklājīgu, tādu paraugbērnu, arī skolā biju viskārtīgākā.

Biju katoliete no bērnības, jo katoļus krista uzreiz, jau mazus bērnus. Kad divpadsmit gadu vecumā sapratu, ka mani vajag iesvētīt,

mamma aizveda mani uz iesvētīšanu, un tur vajadzēja sūdzēt grēkus. Biju pārliecināta, ka man grēku nav, jo esmu ļoti labs bērns. Tā nu pie grēksūdzes tiešām apjuk. Tad priesteris pats sāka man teikt visu priekšā: vai tu vecākus neklausīji, māti neklausīji, ar brāļiem un māsām nekāvi? Par to visu teicu: “Jā, jā, es to visu darīju!” Es, protams, neko no tā nedarīju, bet tā atbildēju, lai man būtu vairāk grēku un lai viņam būtu, ko man piedot.

Man ļoti nepatika, ka jāiet uz baznīcu un ka atkal būs jādodas uz grēksūdzi. Taču mani izglāba tas, ka priesteris drīz vien apcietināja. Neatceros, kāpēc tas notika, bet mamma pateica: “Ja nu priesteris tiek apcietināts, tad tev vairs baznīcā nav ko darīt.” Man to tik vien vajadzēja! Tā tiku brīva no iešanas uz baznīcu.

Skolā kļuva par pionieri, tad – komjaunieti, tad – partijas biedru, un tā mana dzīve aizgāja pilnīgi citā virzienā.

Vēlāk no laukiem aizbraucu uz Rīgu. Gribēju kaut kur iestāties, kur varētu ēst saldumus, jo tie man bērnībā ļoti garšoja, bet tas man nesanāca, jo uzņemšana jau bija beigusies. Apmetos dzīvot pie attāliem radiem, un viņi man palīdzēja

iekārtoties Zaslauka manufaktūrā. Tā sāku strādāt par vērpu.

Tā kā nācu no provinciālas un nabadzīgas daudz bērnu ģimenes, man ļoti gribējās pierādīt, ka es kaut ko spēju, ka es varu! Man bija vajadzīga nauda, jo gribēju jaunas kleitas, jaunus apģērbus un visiem pierādīt, ka esmu kaut kas un ka varu dzīvēt kaut ko sasniegt. Tāpēc ļoti centos, un fabrikas vadība ievēroja, ka esmu ļoti centīga, tad viņi sāka mani virzīt. Vispirms mani izvirzīja par rajona deputāti, tad visvisādos amatos – biju arodbiedrības prezidija locekle, ļoti aktīvi darbojos komjaunatnes darbā. Tajā laikā bija jāpilda piecgades uzdevumi, un es vienu piecgadi pabeidzu trīsarpus gados. Tas bija liels sasniegums, un es ļoti centos, lai to sasniegtu.

Ļoti centos izsisties uz augšu, un nepagāja ilgs laiks, kad mani jau izvirzīja par PSRS Augstākās padomes deputāti. Tas bija ļoti liels lēciens. Sākās manas pirmās uzstāšanās, protams, tās bija krievu valodā. Man ar to gāja ļoti labi, jo man bija ļoti laba atmiņa, varēju visu norunāt no galvas. Kad vajadzēja uzstāties Maskavā, Kremlī, tur savu runu nācās iekļaut divdesmit minūtēs (*Двадцать минут* un tā tālāk), tad pie manis

uz viesnīcu atnāca ar hronometru pārbaudīt, vai varu iekļauties divdesmit minūtēs, un es to paveicu precīzi!

Tā nu mana dzīve gāja uz augšu. Tā bija ļoti aktīva, nebija nevienas dienas, kad tūlīt pēc darba es ietu mājās. Man bija jādodas visur – te tāda sanāksme, te šitāda sanāksme. Tad, protams, sākās apbalvojumi! (Почетная грамота!) Biju komjauniešu prēmijas laureāte, arodbiedrību prēmijas laureāte, man bija medaļa Par darba varoņību, Darba sarkanā karoga ordenis, tad es saņēmu Ļeņina ordeni. Mans nākamais mērķis bija sasniegt Sociālistiskā darba varoņa nosaukumu un “Zelta zvaigznes” medaļu! Es ļoti pēc tā tiecos, bet tas nesanāca, jo sabruka Padomju Savienība.

Viss sabruka, visi mani plāni izjuka, es vairs nezināju, kurp lai dodos tālāk. Man vairs nekā nebija! Biju plānojusi doties uz Viļņu, uz Augstāko partijas skolu, pabeigt to un tad strādāt partijas darbā, varbūt pat Centrālajā komitejā! Nonācu pilnīgā izmisumā. Darba vairs nebija, visi plāni izjukuši.

Tad sākās garīgā atmoda. Kongresu namā notika seminārs “Ceļš pie Kristus”, ko vadīja evaņģēlists Mitlaiders no Amerikas. Mani nekas tāds neinteresēja, bet radiniece paaicināja līdzī: “Nu nāc paklausīties!”

Tajā laikā man bija lielas bailes no nāves, jo visi mani tuvinieki aizgāja no dzīves ļoti īsā laikā – aizgāja trīs brāļi, māte un tēvs, nomira arī mana māsa. Tad sapratu, ka esmu nākošā, pēdējā. Nav vairs neviena no manas

dzimtas! Šīs bailes dzina ļoti lielā izmisumā, pārdomāju, kāpēc manai dzīvei nav nekādas lielas jēgas, kāpēc tā cīnījās un kāpēc man tie ordeņi un tās medaļas, ja tam visam vairs nav nekādas jēgas...

Interesanti bija tas, ka es ļoti vēlējos ģimeni – tādu vīru, kurš man tiešām patiktu, un Dievs man deva tādu vīru, es ļoti vēlējos, lai man būtu dēls, un Dievs man deva arī dēlu. Es biju arī materiāli ļoti labi situēta, man bija viss. Kā pirmrindniecei man piešķīra dzīvokli, nopirku vienu mašīnu, nopirku otru, nopirku trešo. Bet manā sirdī bija dziļas skumjas. Domāju: “Kāpēc tā notiek? Man ir viss, pilnīgi kā pēc līdakas pavēles – ko es vēlos, tas man ir.” Tajā pašā laikā varēju sēdēt un vienkārši raudāt, manī iekšā bija pilnīgs tukšums! Ilgojos pēc kaut kā un nevarēju saprast, kas tas ir. Tagad saprotu, ka tukšumu radīja dzīve bez Dieva.

Kad sākās seminārs “Ceļš pie Kristus”, kaut kā es tomēr piekritu vienu reizi aiziet radiniecei līdzī, lai viņa beidzot liktu man mieru. Pirmajā lekcijā sadzirdēju atbildi uz jautājumu, kas mani visu laiku nodarbināja – es nomiršu, un nekas no manis vairs nepaliks, tad kāda gan ir manas dzīves jēga. Toreiz klausījās un uzzināju, ka visiem, kas savu dzīvi uzticēs Dievam, ir liela cerība – viņi tiks augšāmcelti, jo Jēzus ir augšāmcēlies, Jēzus ir nomiris par katru no mums. Uzreiz pieķēros tam! Nodomāju, ka tas ir kaut kas tik skaists, tik brīnišķīgs, ko nekad savā

dzīvē neesmu dzirdējusi, neviens man par to nav stāstījis!

Mums, katoļiem, bija tikai pātaru grāmata, es zināju katehismu un vairāk neko.

Un tad es izdzirdēju, kā mācītājs lūdzu Dievu! Viņa lūgšana bija tāda kā saruna ar Dievu!

Tad evaņģēlists Mitlaiders apsolīja, ka visi tie, kas atnāks uz desmit lekcijām, saņems dāvanā Bībeli. Es tam pieķēros un nolēmu, ka man to Bībeli vajag! Tā izgāju visas desmit lekcijas, un viņš man uzdāvināja Bībeli. Tā man bija kā tāda dārga, dārga manta.

Tad visi, kas bija izgājuši lekcijas, tika aicināti pieņemt kristības. Tajā brīdī gan es apjuku – ko lai nu daru? Visi cilvēki dodas uz zāles priekšu, zāle jau gandrīz tukša, viņi visi grib nodot savu dzīvi Dievam. Bet es taču esmu katoļiete! Ko lai es daru? Tad pie sevis tā vienkārši nodomāju: “Ja nu evaņģēlists aicinās vēlreiz, tad iešu, vienalga, vai saprotu vai nesaprotu. Tad vienkārši celšos un iešu!” Tajā brīdī Mitlaiders teica: “Varbūt zālē ir vēl kāds, kas savu dzīvi grib nodot Dievam?” Mani kā kāda neredzama roka izrāva no vietas, un es izgāju un nostājos blakus visiem pārējiem. Tad es devos kristībās un nodevu savu dzīvi Dievam. Tā manā dzīvē notika milzīgs pagrieziena – no komunistes kļuva par adventisti. Tagad esmu tik laimīga! Man nevajag neko, tikai Jēzus tuvumu, Jēzus klātbūtni! Cik man ir labi! Mani vairs neinteresē ne bagātība, ne nauda, man vajadzīgs tikai Dieva tuvums! Cik es esmu laimīga ar Viņu!

REGĪNA ŠULMANE, MADONAS DRAUDZE: MAN NE NO KĀ NEBIJA BAIL

Pirms kristībām biju izlasījusi Bībelē par Sabatu (krievu val. *субботы мой*) un ievēroju to. Lūdzu Dievu, lai parāda, kur ir istā, patiesā draudze, kas ievēro visu, kas rakstīts Bībelē. Šaubas vēl bija, jo biju katoļiete. Gribēju satikt kādu ebreju un izrunāties.

Kādu dienu bija jābrauc uz Madonas poliklīniku. Tur rindā sež

ebrejs, blakus vieta brīva – priekš manis! Sāku runāt. Jā, mēs Sabatu ievērojam, pat atkritumu spaiņus neņemam tai dienā ārā. Tas stiprināja. Prasīju vienai ticīgai (vēlāk izrādījās – adventistu) mātai, lai aizved uz savu draudzi, ka varu nokristīties, nodot dvēseli Dievam. Viņa aizveda uz Rīgu. Daugavā bija lielas kristības, daudz cilvēku. Nokristīja arī mani. Parunāju ar vienu no tām sievietēm. Viņa runājot valodās, ko runā, nesaprotot. Meita arī runājot, arī nesaprotot. Sāka intensīvi blaut, murmināt, tā esot Dieva slavēšana...

Mājās es arī mēģināju tā slavēt, bet mani pārņēma briesmīgas bailes,

vai tikai es te nesarunājos ar sātanu. Vēlāk uzzināju, ka mani nokristīja Jaunās paaudzes draudzē. Vairāk tur negāju, jutu, ka tā nav istā draudze.

Madonas universālveikala vestibulā divi jauni vīrieši pārdeva garīgas grāmatīņas. Es tikai žēli nopūtos, jo man naudas nebija nemaz, vīrs visu atņēma, nedeļa ne kapeikas. Vladis ieraudzīja mani un sāka stāstīt patiesas lietas. Aizveda mani pie veca adventista Friča Medņa. Norunājām mācīties Bībeles stundas. Viņš par mani aizlūdz. Kāds miers, prieks mani pārņēma! Mājup lidoju.

Jābrauc uz Bībeles stundām pie br. Medņa. Ir tikai 35 kapeikas biļetei vienā virzienā. Pieturā piestāj auto, taksometrs, un taksists sauc man: “Aizvedīšu!” Bet naudas nav. Tas neesot nekas. Labi. Taksists izrādās ebrejs. Jā, mamma svētī Sabatu,

viņš gan nē. Dievs gādāja, lai varu aizbraukt.

Tad dievkalpojumi krievu skolā. Br. Olivers Siliņš uzaicina, kas grib kristīties. Es piesakos pirmā! Br. Mednis saka, ka es vēl neesot gatava. Savā dvēselē jau sen esmu gatava. Kristības notiek Valmierā – septiņām dvēselēm.

Kas notiek pēc kristībām? Ļoti gribēju katru Sabatu būt dievnamā, bet naudas nebija, prasīju m. Silvijai, vai drīkstu iet kājām 25 km turp un tikpat atpakaļ Sabatā. Biju maratoniste un spētu to. Br. Gunārs tik izsaucās: “Vai tad prāts!” Tad katru Sabatu br. Gunārs man deva latīņu ceļam. Bet mans vīrs? Vieni vienīgi vulkānu izvirdumi! Stundām ilgi! Viņš strādāja par policistu, un kur tādu kaunu – sieva sektante, nekur ar viņu nevar rādīties. Arī radi no manis novērsās, jo uzskatīja par jukušu.

Bet man bija pirmās mīlestības pilna sirds, un stāstīju visiem par Jēzu, par Dievu... Man ne no kā nebija bail.

Man nebija naudas ne ēšanai, ne autobusa biļetēm. Vīrs mani ar mazu bērnu aizveda uz laukiem pie savas mammas un pameta. Viņš savās vulkāniskajās dusmās mani ne par ko vairs neuzskatīja. Mēdza teikt, ka ienīst Dievu, jo Viņš tam sievu esot atņēmis. Pakēra dakšas un gribēja mani nodurt, bet Dievs glāba. Tad vīrs sāka klaiņot pie citām sievietēm...

Es pacietīgi panesu visus dusmu izvirdumus un izvīrtības. Lūdzu Dievam kādu iespēju nopelnīt naudu. Br. Kairis uzaicināja mani strādāt viņa brigādē, krāsot māju fasādes Rīgā. Jutu, ka Dievs ir ar mani, ka neatstāj, glābj. Visu pārdzīvoju stiprā ticībā. Slava un pateicība Viņam līdz šai dienai!

MIKS MOŽEIKO, RĪGAS 7. DRAUDZE: PALIKT SADRAUDZĪBĀ AR JĒZU

Ceļu, pa kuru gāju, lai nonāktu personīgās attiecībās un ciešā saskarsmē ar Dievu, es iedalītu trīs posmos. Pirmais sākās jau no brīža, kopš es piedzimu kristīgā ģimenē. Tā bija liela priekštiesība, jo no agra vecuma tapu iepazīstināts ar Bībeles stāstiem un mācībām, ar Dieva raksturu un Jēzu, kā arī audzināts pēc kristīgiem principiem. Lai arī tas ir būtisks ieguvums, tomēr pusaudžu gados man bija jāsāk izdarīt savas personīgās izvēles, un tās pārsvarā tika izdarītas par labu pasaulīgam dzīvesveidam, atsaucoties dažādiem kārdinājumiem. Dievs man iedeva iespēju no tā nedaudz atkāpties, mainot dzīvesvietu un vidi, kurā tobrīd atrados.

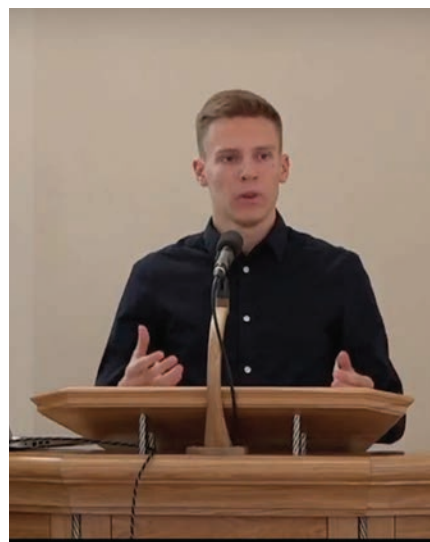
Ap 16 – 17 gadu vecumu pieņēmu lēmumu kristīties (otrais posms). Pamudināts to darīt, ietekmējoties no bērnu un jauniešu kustības “Ceļa meklētāji”, tomēr līdz galam neizpratu patieso kristību nozīmi un to, ka tajā brīdī apliecinu – es nostājos Jēzus pusē un kopā ar Viņu vēlos dzīvot pilnīgi jaunu dzīvi. Nākamie

nepilni 3 gadi vidusskolā rādīja, ka mani tomēr daudz vairāk par Jēzu saistīja izklaides ar skolas draugiem, ballītes, iedzeršanas, nekristīga mūzika, biežu nenopietnu attiecību veidošana ar meitenēm, vulgāras leksikas izmantošana un tml. Tas nenozīmē, ka es noliedzu Dievu vai neapmeklēju draudzi. Nē, drīzāk savā ticībā biju remdens, Viņu diezgan piemīrsis.

Punktu visam pielika vidusskolas absolvēšana un vasara pēc tās. Dievs beidzot uzklausīja manas mammas dedzīgās lūgšanas par manu atgriešanos un nākšanu kārtīgi pie Dieva. Atvērās acis, un īpašā veidā personīgi ieraudzīju visas tās negantās rīcības sekas, kuras biju sastrādājis. Šo rīcības augļu garša galīgi nebija tīkama. Tikai tagad atskārtu, ka nevēlos, lai arī tālāk viss tā turpinātos. Man ir jāmainās, un ar šo lēmumu iesākās trešais dzīves posms nākšanā pie Dieva.

Mana dzīve viennozīmīgi mainījās labā virzienā. Piemēram, es dedzīgi gadu no gada biju lietojis “Instagram” un “SnapChat” aplikācijas, kā arī ieguvis tajās zināmu atpazīstamību, popularitāti un, protams, arī atkarību. Tomēr Svētais Gars runāja tik spēcīgi, ka es nevilcinājos pakļauties Viņa aicinājumam un izdzēst personīgos profilus, lai pārtrauktu tās lietot.

Tāpat Dievs deva saprast, ka klausos sātana ietekmētu, veidotu mūziku un ka nepārtraukti sevi pakļauju viņa garam, to ņemot sevī katru brīvo brīdi. Arī šajā jautājumā Dievs no mūzikas straumēšanas aplikācijas “Spotify” īpaši pamudināja izdzēst veidotos mūzikas sarakstus, kuri kādreiz bija tik mīļi, īpaši izraudzīti, kuru veidošanā bija ielikts darbs. Patiešām, vislielākā lieta (es to saucu par brīnumu), ko piedzīvoju pēc tuvas nākšanas pie Dieva, ir tā, ka mani vairs nesaista tās lietas, kuras pirms tam likās tik ļoti saistošas. Dievs solīti pa solītim sāka mainīt manu dzīvesveidu. Tagad saprotu, ka vairs

galīgi nesekoju modes tendencēm un nedomāju par sevi – kā tik labāk sabiedrības priekšā izskatīties un ar apģērba palīdzību sevi izcelt. Liekas, kā tas iespējams, ja pirms tam nespēju aiziet uz skolu, neuzvilcis kaut ko citu nekā iepriekšējā dienā! To visu dara Dieva Gars.

Atzīstu, ka manā dzīvē vēl ir daudz jomu, kurās Svētajam Garam, sadarbojoties ar mani, jāpaveic liels darbs. Jo nāku tuvāk Jēzum, jo arī vairāk redzu, cik mana “taisnā dzīve” patiesībā ir aptraipīta. Tomēr,

ja mācekļi Jēzus klātbūtnē pilnīgi izmainījās visā savā būtībā, tad arī mans uzdevums ir dienu no dienas palikt sadraudzībā ar Jēzu. Viņš ir tas, kas spēj izdarīt paliekošas pārmaiņas mūsos. Lai tās iegūtu, iedrošinu ikvienu jauniešu dedzīgi katras dienas iesākumā satvert Jēzu lūgšanā, raudzīties uz Viņu Bibēlē. Pavadiet laiku un ļaujiet, lai Viņa roka jūs pilnībā izmaina. Lasiet arī dotās Praviešu Gara Liecības draudzei. Šajā dārgajā Dieva vēstījumā ir atklātas pilnīgi visas situācijas,

padomi, rājiieni, brīdinājumi, kā arī grēki, no kuriem mums atgriezties. Dievs dedzīgi vēlas, lai mēs atšķirtos no pilnīgi visa ļaunuma, lai mēs mirdzētu kā spoži spīdekļi sabojātās un samaitātās paaudzes vidū. Tāpēc tverieties pie Atbrīvotāja Jēzus ar bijības pilnu attieksmi, lai Viņš jūs pieceltu, šķīstītu, svētotu, kā arī visbeidzot pagodinātu Tēva priekšā pie Savas drīzās un nenovēršamās atnākšanas. “Svētiģi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs.” (Mat. 5:8)

MIKELIS ŽUNDA, KULDĪGAS DRAUDZE: MAN VAJAG PA ĪSTAM!

Mana ienākšana šajā pasaulē notika mātes 7. grūtniecības mēnesī, kad tēvs cieta avārijā un mātei bija smaga dzeltenā kaite. Divus mēnešus tikai Dievs zināja, ka dzīvošu. Augu katoļticīgā ģimenē, kurā tēvs savu pārliedību neslēpa un nereti teica, ka šī bezdievīgā iekārta nepastāvēs. Man, mātai un mātei vienīgais apgādnieks bija tēvs un nelielā mājas saimniecība ar dārzu un lopiņiem. Mātei bija smaga lēkmjveidīga astma, viņas zilās lūpas, ciņa pēc nākošā elpas vilciena, pamācības visos mājas darbos, ikdienas rūpes veidoja manu bērnību.

No mazām dienām iepazinu ļaunumu, ciešanas, sāpes, slimības, kad:

- mātei slimai lika strādāt fermā un par krūzītē ielieto pienu, kuru

dzērām starp govīm, draudēja sūtīt uz “austrumiem”;

- daži smējās par mūsu dievticīgo ģimeni, bet daudzi arī to cienīja tēva godīguma un zelta roku dēļ;

- es redzēju, kā nobeidzās trīs govīs un kā tās apraka; lopi aizgāja bojā, jo ganībās bija izsvaidīti minerālmēslu gabali.

Tas un daudz kas cits manī izveidoja naidu pret ļaunumu. Dzīve laukos, meža ielokā, bez kaimiņiem, skatoties mākoņos un zvaigznēs, atklāja Dievu, bet šis Dievs bija citādāks nekā baznīcā, mācītāja vārdos.

Agrā bērnībā nonācu slimnīcā, man iedeva bilžainu grāmatiņu ar drukātiem burtiem, iedegās milzīga kāre iemācīties lasīt, un, kad tas notika, atvērās vēl viena pasaule, kura audzināja uz labo, skaisto un mācīja sargāties no ļaunuma. Bibēli nekur nelasīja, jo tajos gados tās nebija, un neviens to arī nemeklēja, jo bija taču mācītājs.

Pienāca laiks, kad sapratu, ka tāds baznīcu un mācītāju dievs man nav vajadzīgs, kaut gan zvaigznes, mākoņi, apkārtējā daba liecināja par kaut ko Patiesu. Un tad pienāca laiks brīšanai pa šo pasauli, kura piedāvāja alkoholu, cigaretes un visu pārējo, jo, ja tāds ir “dievs”, tad man tādu – “neisto” – nevajag. Tomēr jau bērnībā iegūtais naidis pret ļaunumu un nepatiesību saglabājās visu laiku.

Man visu vajadzēja pa īstam! Ja bija jāstrādā, tad pa īstam, ja kādam jāpalīdz, tad arī tāpat. Tikai žēl, ka tāds pats mērs bija arī pret pasaulīgām lietām. No mazām dienām mani kā ar magnētu vilka pie veciem, pieredzējušiem vīriem,

viņu stāstiem par abiem pasaules kariem, revolūciju, par Latvijas un vietējo vēsturi, vācu baronu un cara laikiem. Tukša, bezsatura plāpāšana, filozofēšana bez konkrētības man rieba gan skolas gados, gan vēlāk, kad nodibinājās ģimene, piedzima bērni. Vēlme uzzināt patiesību, to saprast nekad nepazuda no prāta, man vajadzēja zināt par To “Patieso”, par Zemi, kosmosu, par visa tā sākumu, beigām, arī par savām beigām.

Strādājot veterinārajā tehnikumā, manās rokās nonāca Glikas Bībele, un tajā dienā es skaidri savā prātā dzirdēju vārdus: “Visu tu esi lasījis, tikai ne šo!” Tūlīt sapratu, tur ir tas “pa īstam”. Sāku lasīt, daudz ko nesapratu, bet atradu To, kas man bija vajadzīgs, par ko stāstīja zvaigznes, mākoņi, daba. Manā prātā sāka veidoties harmonija, kas bija pilnīgā pretstatā tam dzīvesveidam, kurš mani vēl saistīja un arī pārvaldīja.

Bībele pazuda, un atkal atnāca tukšums, kuru nevarēja aizpildīt ne ar ko. Tad, braucot uz Rīgu kāda sveša cilvēka mašīnā, iznāca saruna par Bibēli, un man tūlīt bija konkrēti jautājumi par Daniēla grāmatas zvēriem, tēlu, pasaules galu, zvēra zīmi, antikristu. Šis cilvēks man iedeva adventistu pirmās iespiestās Jāņa Geides brošūras “Dievs atklāj nākotni” un “Kristus otrā atnākšana”.

Pēc pāris dienām bija “svētki”, pēc kuriem vairs nevarēju aiziet mājās. Atcerējos brošūras, sāku lasīt. Kaut arī rindīņas lēkāja, sapratu visu – ja tā turpināšu dzīvot, tad Dievs nekad neaizvedīs mani uz šīm zvaigznēm, ne arī pie Sava troņa. Tad es pirmo reizi meklēju piedošanu un brīvību

no ļaunuma, kurā dzīvoju. Sapratu, ka esmu bezspēcīgs šī ļaunuma priekšā, un pieprasīju: “Atbrīvo mani, ja ne, man jāiet bojā! Tu, Jēzu, esi nācis uz šo zemi, lai izglābtu arī mani, Tev tas ir jādara, jo Tu esi solījis.” Tad devos mājās.

Sākās milzīga darba slodze, un pēc divām nedēļām es pēkšņi sapratu, ka esmu pārtraucis smēķēt un lietot alkoholu. Tikai tad aptvēru, kas noticis, jo šīs lietas lietoju, kaut arī man tās jau riebās, bet nebija spēka pār tām valdīt – biju pārkāpis pāri robežai kā tas velna apsēstais kapos. Es reāli piedzīvoju Kristus spēku, sapratu no kurienes esmu piecelts.

Strādāju veterināro darbu un iepazīnos ar Uldi Kuģi, sākās saruna, kura noslēdzās ar Bībeles stundām nepilna gada garumā. Dažas reizes atnācu uz Saldus SDA draudzi, taču par kristībām vēl neizšķīros, jo “zaļais pūķis” vēl pilnīgi nebija pametis manu dzīvi. Sapratu, ka ar netīru sirdi nedrīkstu doties uz kristībām, atliku un atliku ar domu, ko teiks mājās, darbā, draugi. Nedrošība, neziņa, bailes no nezināmās nākotnes darīja

savu, jo neredzēju cilvēciņu atbalstu. Bērnībā piedzīvotā apsmiešana bija atstājusi dziļu rētu.

Pēc neilga laika satiku Uldi, viņš aicināja izšķirties par kristībām, teica: “Piekdien būs, nāc!” Neko neapsolīju, un mēs šķīrāmies. Pēc īsa brīža atkal dzirdēju jau pazīstamo balsi: “Tev tagad ir izšķiršanās uz dzīvību vai nāvi!” Nodrebēju. Reāli sapratu – vai nu tagad, vai nekad, jo gribēju staigāt gan pa zvaigznēm, gan pa Jauno Zemi, kur taisnība mājā. Uz piektdienas kristību dievkalpojumu es biju klāt, jo lēmums bija jau pieņemts.

Dievkalpojums beidzās, pārējie kristību dalībnieki gatavojās kristībām, un es izdzirdēju sludinātāja un Ulda sarunu.

Uldis: “Viņš ir atnācis, gatavs kristīties!”

Sludinātājs: “Nedrīkst, nav bijušas pārrunas.”

Uldis: “Bet Bībeles stundas ir izietas.”

Sludinātājs: “Tas nav pēc kārtības.”

Esmu pagriezis muguru, lai varētu dzirdēt sarunas turpinājumu, bet tā

ir pārtraukta. Manī ir pārliecība par pareizu rīcību, lēmums ir pieņemts, prom neiešu. Tieku aicināts uz kristībām, ej, jo atpakaļceļa nav.

Mani apsveic, uzdāvina Bībeli un baltu rozi, kuru aiznesu uz garāžu, tur tā nenovīst pat pirmajos salos. Jo mājās ir sācies karš, bet Kungs ir aicinājis, un lēmums ir pieņemts.

Sākās Bībeles un Praviešu Gara grāmatu lasīšana ārpus mājām jebkurā vietā un laikā, jo man vajag zināt. Saldū ir plaša bibliotēka ar grāmatām mašīnrakstā, drīz parādās Kaļiņingradā iespiestās Liecības krievu valodā. Patiesības atziņas pieaug un pieaug.

Tiek nomainīts sludinātājs, atsūtīts Ivo Roderts. Konkrētības un skaidrības vietā nāk ekumēniskās atziņas, sākās neizpratne, domstarpības un pretdarbība arī no manas puses. Kļūstu brīvs no visiem pienākumiem draudzē, jo aukstais karš ir sācies arī te, bet par atgriešanos no tā – nākošreiz.

ELIZABETE ŠIRANTE, RĪGAS 7. DRAUDZE: DŽĪVES PAGRIEZIENS JĒZUS VIRZIENĀ

Līdz izdzirdēju par Tēvu Debesīs un Viņa Dēlu Jēzu, nemeklējot nekādu mērķi, jēgu un atbildes uz lielajiem jautājumiem, man likās, ka es vienkārši dzīvoju uz šīs zemes. Pasaules gudrība, izpriecās un vērtības... Taču Svētais Gars mani

nebija atstājis. Viņš darīja darbu pie Sava cilvēka sirds. Kurš to būtu domājis, ka es kādreiz iepazīšu Kādu, kurš ir bezgala mīlošs, taisns un visuvarens un visā patiesībā atzīst: “Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans!” (Jes. 43:1)!

Varbūt (drīzāk noteikti) arī tev nāk atmiņā kāds laiks, cilvēks vai notikums, kaut izziņa vai avīzes raksts uzreiz, tiklīdz dzirdi vārdus: “Jā, tas tiešām sagrieza manu dzīvi kājām gaisā...”

Pienāca kārtējais svētdienas rīts. Taču noskaņojums, kāds mani bija burtiski pārņēmis, gan bija neierasts. Tāds kā nemiers. Šķiet, viss jau bija savās vietās – skolas darbi padarīti, attiecības ar tuvajiem nesliktas, esmu laukos – laime pilnīga; vienīgi brokastis vēl nebija apmierinājušas manu apetīti. Taču skaidri zināju, ka tas šoreiz nav tas, kas ir pie vainas.

Ar lielo brāli izlēmām doties ar riteņiem uz vietējo lidlauku, kas tolaik tika dots kā mājoklis siena ruļļiem. Kā ierasts, uzrāpāmies ruļļu trešajā stāvā, iegulāmies un skatījāmies visā Dieva radībā. Tikai es

tolaik to neapzinājos, taču brālis gan. Vārds pa vārdam, klusums...

“Betīn, nopietni, tev būtu jāpalasa par Jēzu Kristu!” viņš atkārtoja jau kādu, šķiet, vismaz piekto reizi tajā mēnesī. Par Dievu viņš nekaunējās runāt, un es pie tā jau biju pieradusi. Taču šī reize bija citādāka. Pēc vairākiem gadiem arī sapratu, ka izšķiroša. Sirds tika atvērta, lai ieaicinātu pilnīgu mieru un laimi, un Dieva Gars beidzot varēja manu miesu saukt par Savu mājokli. Ēdenes dārzs, Ādams un Ieva, grēkā krišana, Jēzus glābjošais upuris... Šķiet, katram cilvēkam būtu jādzird šīs patiesības un Labā vēsts, lai pa īstam saprastu, ko nozīmē mīlestība, jēga un dzīvība.

Šī diena, cilvēks un vārdi bija pirmais solis, kas man lika saprast, ka es neesmu vienkārši uzlikta dzīvei uz šīs zemes, un manu dzīvi pagrieza Jēzus virzienā. Pēc ilga laika un vēl joprojām notiekošā procesā, ko apzīmē ar vārdiem “iepazīt Jēzu”, mana atbilde Viņam tapa, un tā lai nebeidz skanēt ne mirkli: “Es Tevi mīlu no sirds dziļumiem, Kungs, mans stiprums.” (Ps. 18:2)

BĪBELE UN EBREJU PASAULES UZSKATS (6. DAĻA – NOSLĒGUMS)

Ēriks Galeniks,
Endrūsa Universitāte

BAILES EBREJU KONTEKSTĀ

Bailes no Tā Kunga kalpo kā atslēga, kas palīdz izprast dievbijīgo ebreju dzīvi un kalpošanu. Viņu attiecībās ar Dievu nedrīkstēja ienākt nekas no malas, kas varētu aptumšot uzticību Dievam. Viņu lūgšanas, kalpošana un bailes no Dieva dzima no patiesas vēlmes izkopt vertikālās attiecības ar savu Radītāju. Šo dziļo garīgumu ir patiešām vērts akcentēt. Šeit būtu jāatgādina, ka ebreju valodā vārds “bīties” *yārāh* (יָרָא) ir cieši saistīts ar vārdu “redzēt” *raāh* (רָאָה). Tas ir – lai kur es arī neatrastos, Dievs mani vienmēr redz.

Ījaba grāmatas pirmajā nodaļā sacīts: “Uca zemē mīta kāds vīrs vārdā Ījabs. Šis vīrs bija sirdsskaidrs un taisns, jo viņš bijās Dieva un vairījās no ļauna.” (Ījaba 1:1) Bet ko nozīmē “bīties Dieva”? Diemžēl mūsdienās šīs frāzes nozīme ļoti bieži tiek pārprasta vai pat izkropļota. Pareiza vai nepareiza Dieva pavēles “bīties To Kungu” izpratne parasti manāma visās dzīves attiecībās tajā vai citā veidā. Mozus saka: “Tev būs To Kungu, savu Dievu, bīties, tev būs Viņam kalpot [...]” (5. Moz. 6:13) Ebreju staigāšanā ar Dievu galvenā sastāvdaļa nepārprotami bija bailes no Dieva. Bet atkal tas pats jautājums – ko īsti bailes no Dieva nozīmē? Starp citu, Jāņa atklāsmes grāmatā bailes ir izceltas kā mūžīgā evaņģēlija pirmais imperatīvs (Atklāsmes 14:7).

Te jāizšķir eksistenciālās bailes, kas ir pārkāpuma sekas, un dievišķā pavēle bīties Dievu. Pēc Ādama un Ievas grēkā krišanas Tas Kungs

Ādamam jautāja: “Kur tu esi?” Ādams atbildēja: “Es dzirdēju Tavu balsi dārzā, un man bija bail [...], un es paslēpos.” (1. Moz. 3:9, 10) Ādama vārdi liecina par jaunu, destruktīvu, realitāti. Viņš ir bailu pārņemts. Šeit parādās sevišķa bailu kategorija, kas cilvēku šķir no Dieva – bailes no padarītā grēka sekām. Tā vietā, lai meklētu un baudītu Dieva klātbūtni, pirmais pāris, bailu pārņemts, bēg un cenšas atrast patvērumu starp kokiem. Tā ir sātana mūžīgā stratēģija – vest cilvēkus prom no Dieva, liekot tiem baidīties no Viņa.

Gudrības literatūras (Salamana pamācību, Ījaba grāmatas un Salamana mācītāja grāmatas) galvenā tēma ir bīties to Kungu. Nevienam nevar būt gudrs bez Dieva bijības. Raksti saka: “Tā Kunga bijība ir atziņas sākums.” (Sal. pam. 1:7; Īj. 28:28; Ps. 111:10; Sal. pam. 9:10). Bailes no Dieva ir gudrības iegūšanas atslēga. Salamana pamācību grāmata uzsver patiesas gudrības nozīmi un veidu, kā to iegūt, proti, – bīstoties Dievu (Sal. pam. 1:7; 9:10). Dievišķā gudrība ir ne tikai spēja atšķirt labu un ļaunu, bet arī vēlme šo gudrību atzīt un tai paklausīt (Sal. pam. 3:5–9), tādējādi atzīstot un pagodinot Dievu savā ikdienas dzīvē. Bez šīs spējas atšķirt labo un ļauno nav iespējams dzīvot jēgpilnu dzīvi (Sal. pam. 2:9–16; 3:2, 4, 13, 16, 17). Mozus, runājot par svešiniekiem, sacīja: “[...] arī viņu bērni, kas vēl to nezina, dzirdēs un mācīsies bīties To Kungu, jūsu Dievu.” (5. Moz. 31:12, 13)

Tajā pašā laikā jāatgādina, ka Dievs regulāri iedrošina Savu tautu par pavēli: “Nebīstieties!” (Jes. 35:4; 41:10, 13, 14; 43:1)

Mums jāsaprot – vispirms negatīvi –, ko *nenozīmē* bailes Tā Kunga priekšā senebreju uztverē. Tās nav paralizējošas bailes no Dieva, kad cilvēks dreb un trīc, dzirdot Dieva vārdu. No otras puses, drebēšana bijībā ir likumsakarīgs Dieva bijības aspekts. Šīs trīs rodas, stāvot bijībā Viņa klātbūtnē, Viņa svētuma priekšā. Bijība, kas dzimst no pozitīvām bailēm, rada pazemību, jo pastāv neaptverami liels kontrasts starp Dieva svētumu un mūsu grēcīgumu.

Dievs ir mīlestības Dievs, kā arī patiesības un taisnības Dievs. Ebreji apbrīnoja Viņu, sekoja Viņam un pielūdza Viņu, jo neviens nav līdzīgs Viņam (2. Moz. 34:6–8; Jes. 40:25–29; 44:6–8). Lakoniskā frāze “bīties Dieva” Bībelē pirmo reizi sastopama vēstījumā par Ābrahāma piedzīvojumiem Gerārā, kad viņš sacīja, ka Sāra ir viņa māsa (1. Moz. 20:11). Šķiet dīvaini, ka šajā gadījumā dievbijīgais Ābrahāms vairāk baidījās no Abimeleha, nekā “baidījās” no Dieva.

Interesanti atzīmēt, ka Sinaja kalna kontekstā, kad līdz nāvei pārbiedētie cilvēki, dzirdot Dieva balsi, lūdza Mozu runāt ar Dievu, Mozus atbildēja uz viņu lūgumu, paskaidrojot: “Nebīstieties, jo Dievs ir nācis, lai jūs pārbaudītu un lai jums būtu bijība Viņa priekšā, ka jūs negrēkotu.” (2. Moz. 20:20) Kāda ir “Dieva bijības” vai “Dieva bišanās” definīcija? Ebreju pasaules uzskata izpratnē aiz šī īsā izteiciena slēpjas cieņa, godbijība, pielūgsmē, mīlestība un Dieva cildināšana. “Bīties Dievu” nozīmē baidīties Viņu apbēdināt. Šīs Dieva bišanās aspekts ietver vēlmi nesāpināt Viņu, iepriecināt

Viņu. Ebreju attiecības ar Dievu ir vissvarīgākās attiecības visā dzīvē, un visas pārējās attiecības izriet no tām. “Bīties Dievu” nozīmē pieņemt visus savas dzīves lēmumus, orientējoties uz Dievu, Viņa Vārdu un Viņa gribu. Viss, kas tika darīts, bija jādara, ievērojot Viņa likumus un Viņa mācību. “Lai visa zeme bīstas To Kungu; lai visi pasaules ļaudis viņu ciena.” (Ps. 33:8; Sal. māc. 8:12, 13; Jer. 10:6, 7)

“Bīties Dievu” nozīmē mīlēt Viņu un paklausīt Viņam. Faktiski ebreju uztverē vārdi “bīties” un “mīlēt” ir nešķirami jēdzieni. Grieķu uztverē nav dabiski mīlestības jēdzienu saistīt ar bailēm, jo šī ideja nav pārstāvēta rietumu valodās. Bet Bībelē tas ir skaidri klātesošs koncepts: “Un tagad, Israēl, ko Tas Kungs, tavš Dievs, no tevis prasa? Neko citu, kā vienīgi būties To Kungu, savu Dievu, staigāt visur Viņa ceļos, Viņu mīlēt un Tam Kungam, savam Dievam, kalpot ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli, turēt visus Tā Kunga baušļus un Viņa likumus, ko es šodien pavēlu tev par labu.” (5. Moz. 10:12, 13; 5. Moz. 6:1–3; Ps 103:17) Baidīties no Dieva nozīmē iemīlēties Viņā, nodoties Viņam, paklausīt Viņam.

Kā jau tika sacīts iepriekš, “bīties Dievu” nozīmē pastāvēt Viņa klātbūtnes apziņā. “Tā Kunga acs vēro tos, kas Viņu bīstas.” (Ps. 33:18) Nevienš nevar izbēgt vai paslēpties no visuresošā Visuma Dieva. Ebrejam bija skaidra pārliecība, ka “Viņš mani redz” (*raâh*). Tas nozīmē, ka Viņš ir mīlošs, gādīgs Dievs! Dieva bišanās ietver sevī privilēģiju dzīvot Viņa klātbūtnē, izjust Viņa svētumu, Viņa žēlastību un mīlestību. Ebreji kopā ar

eņģeļiem izsaucās: “Svēts, svēts, svēts, ir Tas Kungs, Visvarenais!” (Jes 6:3; Ps. 2:11, 12) Patiešām, Dievs nav kāda sentimentāla būtne, bet gan visu aprijošs uguns un uzticīgs Draugs.

Tāda bija ebreju dzīves filozofija. Viņi uzturēja dzīvu Dieva klātbūtni savā dzīvē. Viņus nemotivēja nodošanās kādai abstraktai doktrīnai. Tas nebija grūts reliģisks pienākums. Vienkārši ebreji dzīvoja savu dzīvi veselīgas un svētas Dieva bišanās motivēti un iedvesmoti, pielūdzot Dievu no visas savas sirds, dvēseles un spēka.

VISS IR TEOLOĢISKS

Ebreju prātā un uztverē viss ir teoloģisks. Tas ir, ebreji nešķiro, vai šī sfēra ir svēta, vai arī tā ir sekulārās dzīves joma. Viņi uzlūko visu dzīvi kā vienu veselu vienību. Pilnīgi viss, kas atrodas un notiek zem saules, ir Dieva pārziņā. Viņš visu kontrolē, un bez Viņa ziņas nenotiek nekas: vai nu tās ir miera dienas vai kara un gūsta laiks, vai prieka un smagu pārbaudījumu periods. Ebrejs apzinās Dievu visās lietās un notikumos, kas norisinās uz šīs zemes. Psalmists nepārprotami akcentē šo ebreju domāšanas aspektu: “Es skatīju To Kungu savā priekšā vienmēr, jo Viņš man ir pa labo roku, ka es nešaubītos.” (Ps. 16:8) “Vienmēr” nozīmē vienmēr un visur. Tieši to pašu māca Salamana sakāmvārds: “[...] bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzenas tavas tekas.” (Sal. pam. 3:6) Tādējādi ebreju prātā visi dzīves apstākļi – gan labie, gan smagie – nav kādu nejaušību sakritība, bet pilnīgi viss atrodas zem visvarenā Dieva suverēnās kontroles.

LŪGŠANAS

Kas attiecas uz lūgšanu dzīvi un to nozīmi, tad gan senie, gan mūsdienu ebreji ir vienoti. Lūgšanas tiek izteiktas konkrētā kontekstā, ka visa dzīve ir pakļauta Dieva vadībai un ka katra cilvēka dzīvība ir svēta. Parasti ebreju lūgšanas mēdz būt īsas, jo visa ticīgā ebreja darba diena tiek punktēta ar īsu teikumu lūgšanām. Vairāk nekā simts no šīm *bērākā* (הַרְחָקָה) “svētībām” tiek skaitīti visas dienas garumā. Dieva klātbūtnē vienmēr tiek atzīta visās ebreja pasaules darbības jomās. Saskaņā ar Talmudu “cilvēkam ir aizliegts baudīt kaut ko no šīs pasaules bez svētības, un, ja kāds bauda kaut ko no šīs pasaules bez svētības, tas izdara zaimošanu” (*Babylonian Talmud: Tractate Berakoth*, Folio 35a). Lūgšana ir veids, kā cilvēks uztur kontaktu ar Visvareno un saglabā dievišķās dzīves skatījumu. Lūgšanu dzīve nozīmē nepārtraukti slavēt Dievu par visu ar lakoniskām frāzēm, ar īsām teikuma lūgšanām visas dienas garumā. Tiek uzskatīts, ka svētums nav saistīts ar īpašām darbībām, piemēram, pārmērīgi garām lūgšanām, bet svētums ir attieksme, kas saistīta ar jebkuru rīcību, darbību, kur lūgšanas pavada un veido visas dzīves aktivitātes. Patiešām, mūsdienu kristieši nespēs saprast Pāvila pamācību “Lūdziet bez mitēšanās”, tas ir, “lūdziet nepārtraukti” (1. Tes. 5:17), ja vien nesapratīs, ka galvenā ebreju lūgšanas iezīme ir tās caurstrāvojošā, nepārtrauktā visaptverība.

KĀ PIE EKRĀNA PAVADĪTAIS LAIKS IETEKMĒ MENTĀLO VESELĪBU

Kā mūsu smadzenes ietekmē tas, ka pārāk daudz laika pavadām pie ekrāniem

Pandēmijas apstākļos vairāk nekā jebkad agrāk strādājam attālināti. Videokonferenču sanāksmes un attālinātās mācības ir kļuvušas par mūsu ikdienas sastāvdaļu. Savus kolēģus redzam divās dimensijās un pat socializējamies ar draugiem ekrānos, nevis aci pret aci. Tā kā pasaulē strauji pieaug pie ekrāna pavadītais laiks, rokas jautājums: kā tas ietekmē mūsu smadzeņu darbību?

Šajā rakstā atradīsiet noderīgu informāciju, ko sniedzis psihiatrs un mentālās veselības eksperts Murtaza Saīds (*Murtaza Syed*).

Kur ir mans telefons?

2018. gadā veiktais pētījums parādīja, ka pieaugušie amerikāņi savās ierīcēs pavada no divām līdz četrām stundām dienā, kas kopā veido aptuveni 2600 pieskārienu un pārvilcienu dienā. Kad 2020. gadā sākās pandēmija, šie skaitļi strauji pieauga, jo radās nepieciešamība aizstāt klātienē darbu un spēles ar virtuālām alternatīvām.

Pētījumā tika norādīts, ka 73% pieaugušo ir piedzīvojuši trauksmi un pat vieglu panikas stāvokli, nevarot atrast savu tālruni – tik liela ir mūsu atkarība no digitālās dzīves. Viedtālruni mums ļauj 24 stundas diennaktī nēsāt līdzīgas sociālo mediju atkarības, un ierīces vienmēr

ir rokas stiepiena attālumā.

“Lai gan viedtālruni un citas ierīces sniedz lielu labumu sabiedrībai, arī runājot par pandēmijas laiku, šie ieguvumi var dārgi izmaksāt mūsu mentālajai veselībai,” sacīja M. Saīds. “Ierīču pārmērīga lietošana ir saistīta ar paaugstinātu trauksmes līmeni, depresiju, sliktu miegu un paaugstinātu autonegādījumu risku.”

Dopamīns un sociālie apbalvojumi

Dopamīns ir smadzeņu ķīmiskā viela, kas saistīta ar motivāciju. Tas izdalās, piemēram, pēc vingrošanas, kad nogaršojam kaut ko garšīgu, kad esam piedzīvojuši pozitīvu sociālo mijiedarbību.

“Dopamīns pamatā apbalvo mūs par uzvedību, kas dod kādu labumu un motivē to darīt atkārtoti,” sacīja M. Saīds. “Apbalvojuma ceļi smadzenēs kļūst aktīvi, piedzīvojot šos notikumus atkārtoti. Katru reizi, kad stimulējošā reakcija rada apbalvojumu, šīs asociācijas mūsu smadzenēs nostiprinās un mēs vēlamies tās turpināt. Ikreiz, kad saņemam “patīk” vai laipnu komentāru par kaut ko, ko ieviešam sociālajos medijos, mēs piedzīvojam novērtējumu, kas ne vienmēr nāk mums par labu.”

Tā kā pozitīva sociālā pieredze atbrīvo dopamīnu, šī pieredze tiek pārnesta uz virtuālo pasauli, izmantojot ierīces un sociālo mediju

platformas. Katra īsziņa, e-pasts un katrs “patīk” *Facebook* vai *Instagram* kontos kļūst par pozitīvu sociālo stimulu, kas liek mums vēlēties vairāk.

M. Saīds paskaidro: “Lai gan tas viss no pirmā acu uzmetiena var šķist nekaitīgi, tieksme pēc virtuālajiem stimuliem rada atkarību no ekrāna un aizstāj veselīgos stimulus ar neveselīgajiem (reāla satikšanās ar draugiem un mīļajiem tik nomainīta pret virtuālu tikšanos; svaigā gaisā pavadītais laiks tiek nomainīts pret laiku pie ekrāniem iekšelpās).”

Kādu iespaidu uz mums atstāj pārāk ilgi pie ekrāniem pavadītais laiks?

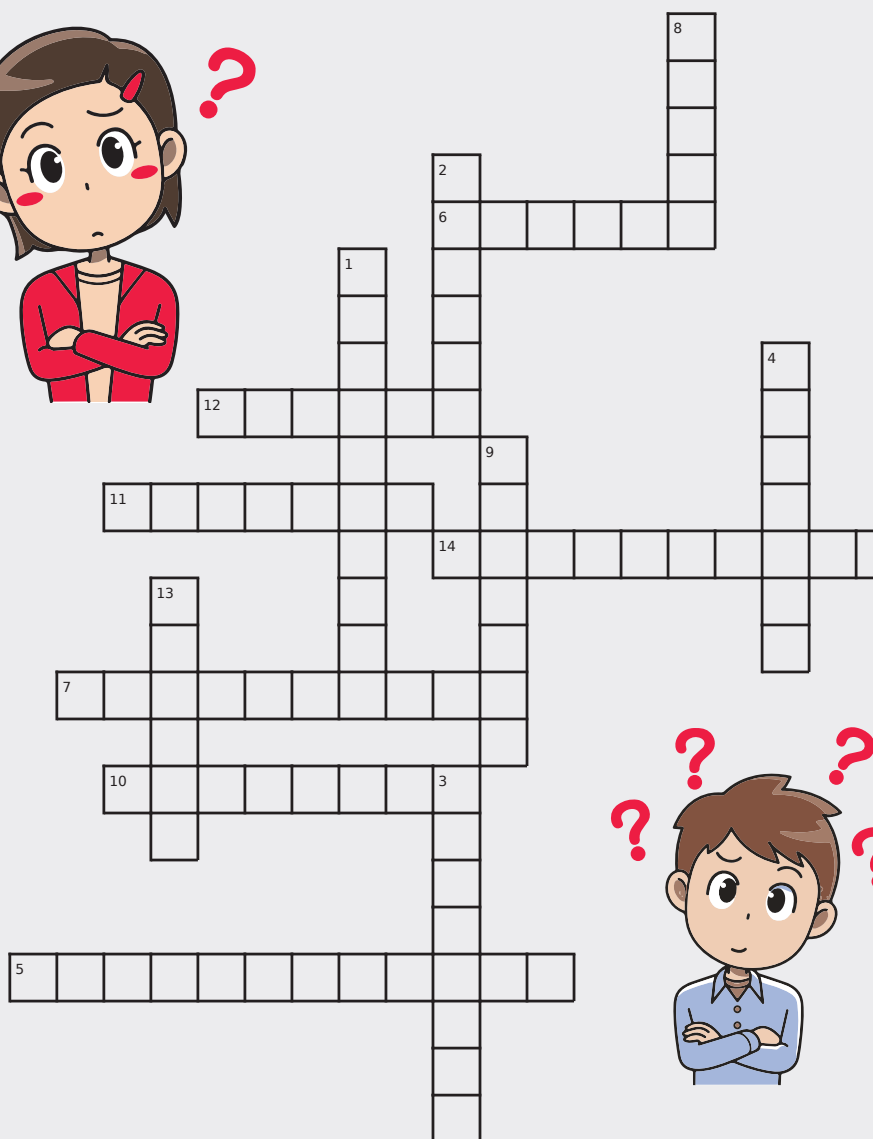
Laiks, ko pavadām savās ierīcēs, ietekmē mūsu miega ilgumu. “No ekrāna izstarojošā zilā gaisma traucē melatonīna – miega hormona – ražošanu. Lietojot ierīces pirms gulētiešanas, ir grūtāk aizmigt,” skaidro Saīds. Labs risinājums kvalitatīva miega nodrošināšanai ir nelietderīgi izlietotā laika un ierīču izmantošanas samazināšana pirms gulētiešanas.

Kaut gan galvenokārt izmantojam ierīces, lai sazinātos ar citiem, mēs to joprojām darām netiešā kontaktā. Samazinoties reālajai dzīves mijiedarbībai, samazinās arī praktizēšanās iespējas un biežāk tiek piedzīvota sociālā trauksme un vientulības sajūta.

UZDEVUMS

Noa un ūdensplūdi

Izpildi krustvārdu mīklu! Izmanto Bībeli!

Pārāk ilgs pie ekrāna pavadītais laiks traucē spēju atpazīt un apstrādāt emocijas. Piemēram, nejūtība pret vardarbīgu situāciju ir novājināta emocionālā sprieduma blakusefekts. Pakļaušanās vardarbīgam mediju saturam var palielināt agresijas līmeni un ietekmēt empātiju.

Ilgās stundas pie ekrāna negatīvi ietekmē visu ķermeni, īpaši acis.

“Pārāk liels pie ekrāna pavadītais laiks ir liela slodze acīm, tās kļūst sausas, var tikt izraisīts tīklenes stress un ietekmēts redzes asums,” sacīja M. Saīds. Turklāt pastāvīga neergonomiska stāja/ poza, vērojot ierīces, ietekmē stāju un var izraisīt stīvumu, sāpes sprandā un plecos.

Pārāk ilgs virtuālajā pasaulē pavadītais laiks var negatīvi ietekmēt mūsu spēju mīlēt sevi. Laiks, ko varējām pavadīt attiecību veidošanai ar citiem, aizraujošās aktivitātēs, prasmju pilnveidošanai un jaunu lietu apgūšanai, ir zaudēts, un tas noved pie novājinātas identitātes un pārliecības apziņas.

“Mēs bieži salīdzinām sevi ar citiem, izmantojot sociālos medijus. Tas nedod neko citu, kā vien samazina mūsu pašvērtību. Taču tas, ko citi ievieto sociālajos tīklos, nebūt neatspoguļo viņu patieso raksturu un dzīvesveidu,” sacīja M. Saīds. “Ir svarīgi atcerēties, ka citu personu tiešsaistes profili ir izveidots momentuzņēmums, nevis pilnīgs priekšstats par reālās dzīves nepilnībām un izaicinājumiem.”

Veselīgas alternatīvas pilnvērtīgai dzīvei

Ja uzskatāt, ka pavadāt pie ekrāna vairāk laika, nekā tas nepieciešams darbam, varat veikt dažas vienkāršas izmaiņas, lai samazinātu ierīču lietošanas laiku.

Optimizējiet vidi ap sevi, neturiet viedtālruni guļamistabā, nosakiet ēdamgaldu par zonu bez ekrāniem un meklējiet citus atpūtas veidus, kā arī vienkāršus paņēmienus, kuri palīdzēs novērst kārdinājumu un apgūt veselīgākas dzīves paradumus.

No “Advent Health” un “Adventist Review” materiāla.

Horizontāli

6. Cik cilvēku iegāja šķirstā? 1. Moz. 7:7
 12. Kāda koka lapu atnesa knābī balodis? 1. Moz. 8:11
 11. Putns, ko Noa izlaida otro 1. Moz. 8:8
 14. Ko Dievs deva kā pierādījumu, vairs nebūs vispasaules plūdu? 1. Moz. 9:13 -16
 7. Cik dienas un nakts lija lietusi? 1. Moz. 7:12
 10. Putns, ko Noa izlaida pirmo. 1. Moz. 8:7
 5. Kam Dievs lika nākt pār zemi? 1. Moz. 6:17

Vertikāli

8. Kas vēl iegāja šķirstā? 1. Moz. 7:14
 2. Viens no Noas dēliem. 1. Moz. 6:10
 1. Noa bija taisns un _____. 1. Moz. 6:9
 4. Dievs lika Noam taisīt _____. 1. Moz. 6:14
 9. Uz kāda kalna nolaidās šķirsts? 1. Moz. 8:4
 13. Noa uzcēla Tam Kungam _____. 1. Moz. 8:20
 3. Zeme bija _____. 1. Moz. 6:11

ATGRIEZTĀS AVIS JEB VIŅA BĒRNI

Lk. 15:2–7: “Un farizeji un rakstu mācītāji kurnēja un sacīja: “Šis pieņem grēciniekus un ēd kopā ar tiem.” Tad Viņš tiem stāstīja šādu līdzību: “Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakal pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs? Un, to atradīs, tas prieka pilns to ceļ uz saviem pleciem un, mājās nācis, sasauc savus draugus un kaimiņus un tiem saka: “Priecājieties ar mani, jo es savu pazudušo avi esmu atradīs.” Es jums saku, tāpat būs lielāks prieks Debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga.””

ELVĪRA GRAKOVIČA

Esmu uzaugusi adventistu ģimenē, un, cik sevi atceros, katru sestdienu kopā ar ģimeni devāmies uz Tukuma draudzi. Pamatmācības un vērtības man tika mācījusi omīte Minna Kļaviņa, viņa bija tas cilvēks, kurš ar mani bērībā pavadīja visvairāk laika. Caur savu pieredzi un to, kas rakstīts Bībelē, un caur lūgšanām viņa mani sēja labo sēklu. Vēlīga bija arī augsne, kurā augu, jo kopā ar citiem bērniem piedalījies gan sabatskoliņā, gan Ceļa meklētājos. Man bija laimīga bērība kopā ar mīlo omīti. Ik dienas pavadījām laiku dārzā, mežā un mājās. Piedzīvojumiem pilna, kalpošanām bagātīga, kristīgām vērtībām un mācībām svētīta bija arī dzīve Ceļa meklētāju klubā Tukuma “Lāči”, ko vadīja Astra Kukulīte.

Viss izklausās brīnišķīgi, lai neteiktu vairāk. Tā arī bija! Bet... un tiklīdz tiek ielikts vārds “bet”, tas dod zaļo gaismu jaunajam spēkam. Tā notika arī manā dzīvē. Ap pusaudžu vecumu mani sāka aizraut pasaulīgie draugi. Viņi bija patiešām tādi, kuri spēja aizraut! Aizraut ar savu bezrūpīgo attieksmi, ar *tusiņiem* un alkoholu/ smēķēšanu. Lieki piebilst,

ka manā ģimenē nekas no tā netika un netiek atbalstīts. Bet “visam jau nav jānotiek atklāti” (ar nodomu lieku pēdīnās), ir iespējas slēpt un naivi domāt, ka neviens, kurš to neatbalsta, neuzzinās. Jā, iespējams, bija arī tādas reizes, bet tādām cilvēkam kā man ir grūti kaut ko noslēpt un atstāt neuzzinātu. Paralēli dzīvoju divas dzīves – vienu, kurā esmu draudzē, un otru – pasaulē. Draudzē biju klusa, bet izdarīga. Ar draugiem – jautra un vieglprātīga. Bet ilgi tā nespēju, jo omīte man jau no mazām dienām mācīja visu darīt 100% vai nedarīt nemaz. Kā dziesmā: “Dievs grib, lai mēs dotu Viņam visu vai neko”. Vai kā Bībeles rakstuvietā no Atkl. 3:15–16 “Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu auksts vai karsts. Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izsplašu no Savas mutes.”

Vēl neilgu laika sprīdi devos uz draudzi un ņēmu tajā dalību. Līdz dienai, kad kāds no ilggadējiem draudzes locekļiem, manuprāt, idzīgi, neapmierināti vērsās pret mani ar savu skatienu un attieksmi. Ko tādu

es piedzīvoju draudzē! Toties ar pasaulīgajiem draugiem nekad nekas tāds nenotika. Un tā arī bija. Kādu laiku. Līdz ar “draugiem” (ar nodomu lieku pēdīnās) izcēlās savstarpēji apvainojumi, strīdi, nesaskaņas, problēmas un nodevības. Vēlos, lai saprotat mani pareizi, no Dieva es nevēlējos aiziet, tikai no cilvēkiem. Bet tajā pašā laikā nebiju pilnīgi uzticīga un paklausīga Dievam.

Vienu brīdi šķita, ka viss vērsās uz labo pusi. Koledžas laikā ar interneta starpniecību iepazinās ar kādu puisi. Vēlāk izrādījās, ka šis puisis ir kopmītņu blakus istabiņas biedrenes labākais bērības draugs. Viss, manuprāt, ritēja labi. Uz draudzi es negāju. No pasaulīgajiem draugiem novērsos. Koledžas noslēguma posmā man piedzima dēls, un gandrīz pēc diviem gadiem piedzima meita. Šajā brīdī sākās posms, kurš sadragāja mani līdz galam. Man vienmēr pirmajā vietā ir bijusi ģimene. Vismaz es ilgojos pēc satiecīgas, mīlošas, atbalstošas un priecīgas ģimenes. Pati esmu augusi bez tēva, audzināja audzītēvs, kurš bija diezgan stingrs

No kreisās puses: Sandija, Dzintars, Ligija.

2. rinda no kreisās puses: Kristaps, es (Elvīra), Vita, Toms, Dace, Astra un Ēriks.

un prasīgs. Tāpēc savā sirdī loloju – ja apprecēšos, tad nešķiršos, un kopā mīloši audzināsim bērnus.

Bērnus kopu un aprūpēju praktiski viena pati. Turklāt, tā kā iepriekš man nebija ilgstošu darba attiecību, jo nesen pabeidzu koledžu, man nebija arī māmiņu pabalsta, tāpēc ātri vien iedzīvojos trūcumā. Dzīvoju nošķirti no savas ģimenes. Tas visu padarīja vēl apgrūtināko. Dzīvoju nesatīcīgās attiecībās ar bērnu tēvu. Strīdi, nesaskaņas tikai milza, līdz izšķīrāmies. Paliku viena ar diviem maziem bērniem un daudzām problēmām. Ik pa laiciņam gan saņēmu palīdzību no ģimenes – mamma izvadāja dēliņu uz bērnudārzu, māsas retu reizi palaida mani vienu kaut kur iziet un omīte nāca uz dzīvesvietu pieskatīt manu zīdāinīti, kamēr pati devos savā izmācītajā profesijā uz mājās vizītiem, tā nopelnot iztiku, lai pabarotu dēlu un meitiņu, jo līdz ar milzīgajiem pārdzīvojumiem pieņēma zuda. Bieži vien pārtikas priekš pašas nepietika. Neskaitīsim noraudātās dienas un naktis. Piedzīvoju lielāko, sāpīgāko lūzuma punktu savā dzīvē. Visam zuda jēga. Zuda vēlme dzīvot. Smalks diedziņš bija mana omīte, Astra un mani bērni, kas neļāva man aiziet, jo es mīlēju viņus un viņi – mani.

Šķiet, ka esmu izstāstījusi pietiekami, lai saprastu, kādā situācijā biju. Šķīrusies, bet ne iepriekš precējusies. Viena, sagrūvusi un nožēlojami nelaimīga būtne.

Manās acīs tās bija beigas, taču tā nebija Dieva acīs. Esmu visu savu dzīvi jutusi, ka par mani no sirds lūdz. Tā darīja mana omīte, tā darīja Astra, tā darīja es. Pagrieziena punkts bija, kad mans dēliņš saslima. Viņam bija stomatīts, sāpīgs, to zinu, jo, viņu nobučojot, to dabūju arī pati. Bet man nesāpēja tas, ka sāp man, man sāpēja, ka sāp viņam. Viņš bija maziņš, pusgadu vecs, viņš nevarēja paēst trīs dienas. Un, kā zināms, jaunam organismam ir jāuzņem pietiekami daudz barības vielu, lai varētu veselīgi attīstīties. Bet viņš to nespēja, patiesībā, viņam sāpēja nepārtraukti. Es raudāju. Es lūdzu. Es apsoliju Dievam, ja Viņš dziedēs manu dēliņu, tad es Viņam kalpošu – kalpojot citiem, konkrēti – bērniem. Dievs uzklausīja. Stomatīts atkāpās. Par šo apsoliņumu un atbildi no Dieva izstāstīju omītei. Viņa teica, lai nekavējos izpildīt apsoliņo. Bet es nezināju, kā. Gāja gadi. Iepazinos ar brīnišķīgu cilvēku, šobrīd manu vīru un nu jau dvīņu māsiņu tēti. Viss, ne vien manuprāt, bet patiešām, uzlabojās. Man bija līdzās mīlošs, godīgs cilvēks, kurš rūpējās par mani. Mēs pārcēlāmies uz dzīvi Jelgavā. Atvēru kabinetu savā darbības jomā. Viss bija labi.

Bet miera līdz galam man nebija. Līdz kādā no tikšanās reizēm omīte atgādināja manu apsoliņumu. Bet es joprojām nezināju, kā lai to izpilda. Vai domājat, ka ir viegli aiziet uz draudzi pēc tik daudz gadiem un teikt

– redz, te nu es esmu? Nē, vismaz man ne. Omīte nomira. Bet apsoliņums Dievam joprojām netika pildīts. Līdz kādai dienai, kad man zvanija Astra un jautāja, vai varu doties palīdzēt Kristīnei Kairei no Jelgavas draudzes. Viņai ir nepieciešama palīdzība, jo sen nav notikušas nodarbības bērniem. Beidzot! Šī bija mana iespēja atsaukties un pildīt doto vārdu! Uzmeklēju Jelgavas draudzi. 6 gadus to nebiju darījusi, šeit dzīvojot. Aizgāju. Tik laipnu uzņemšanu nebiju gaidījusi! Mīļa sagaidīšana, sirsnīga aprunāšanās, tā sajūta, ka esi gaidīts! Tam sekoja arī pirmās Piedzīvojumu meklētāju nodarbības, pēc kurām bērnu vecāki izrādīja atbalstu un pateicību. Tā, darbojoties ar pilnīgu atdevi, jutos pateicīga Dievam par to, ka Viņš mani pieņēma, pat vairāk – stiprina, piedod un mīl! Neskatoties uz to, kā es biju rīkojusies attiecībā pret Viņu! Tāda žēlastība!

Ar laiku sāku darboties ne vien kopā ar Piedzīvojumu meklētājiem, bet arī Ceļa meklētājiem, un pavisam nesen – arī kā jauniešu vadītāja un jauniešu rubrikas atbildīgā.

Mana nelaimīgā dzīve zuda, jo tajā ienāca Dievs. Es atdevu Viņam to, kas Viņam pieder! Viņam ir pirmā vietā manā sirdī! Viņam pieder visa mana dzīve, mana kalpošana, mana nodošanās. Jo tikai Viņā man ir dzīvība, prieks un izdošanās! Tikai tagad varu teikt, ka esmu laimīga! Laimīga kopā ar savu ģimeni, draudzes ģimeni, īpaši, bērniem, pusaudžiem un jauniešiem. Bet, pats svarīgākais, ar Dievu!

Tieši manai omītei Minnai, Astrai un manam vīram Oļegam ir vislielākā nozīme manā dzīvē, kalpošanā un atgriešanās stāstā. Un neapšaubāmi Dievam.

Es vēlu sev un tev būt uzmanīgiem pret to, kā izturamies pret otru gan vārdos, gan darbos un pat skatienos, turēt doto vārdu un nekavēties izpildīt apsoliņo Dievam un līdzcilvēkiem, būt par svētību citu dzīvē, pazemīgi un līdz sirds dziļumiem, par visiem 100% kalpot Dievam un līdzcilvēkiem! Un jā, vai manā ceļā ir problēmas, kārdināšanas un grūti brīži? Ir! Bet to visu nolieku Dieva varenajās, gādīgajās un mīlestības pilnajās rokās!

No kreisās puses: Dzintars, Sandija, Ligija, Kristaps.

2. rinda no kreisās puses: Toms, Astra, Ēriks, Maija, Vita un es (Elvīra).

ELGARS LAUDURGS

Es piedzimu adventistu ģimenē ar visām no tā izrietošajām sekām. Jau agrā bērnībā tiku vests uz draudzi, adventistu bērnu nometnēm, ievēroju sabatu, neēdu nešķīstu pārtiku un katru vakaru pirms gulētiešanas lūdzu Dievu. Draudze kā jau bērnam nešķita diez ko interesanta, taču bērnu nometnes Zvejniekiemā gan, cik atceros, man ļoti patika.

Tā nu es augu adventistu ģimenē, mācījos Sarkandaugavas kristīgajā bērnudārzā un braucu vecākiem līdzī uz baznīcu, līdz pienāca laiks uzsākt skolas gaitas pirmajā klasē. Mācību sākums, ja pareizi atceros, tieši sakrita ar mūsu ģimenes pārvākšanos no Rīgas uz Baldoni. Mācības uzsāku Baldones mūzikas pamatskolā, tur pirmo reizi nonācu vidē, kurā apkārt nebija neviena kristieša. Sākumā tas likās savādi, taču ātri vien sadraudzējās ar klasesbiedriem un līdz devītai klasei kopā ar viņiem arī uzaugu, ar katru kopā pavadīto gadu aizvien vairāk attālinoties no kristīga dzīvesveida un aizvien vairāk iekļaujoties savā pasaulīgo draugu lokā. Uz draudzi sāku braukt aizvien retāk, un kontakti ar mani adventistu draugiem sāka pazust. Taču vakaros turpināju lūgt un sarunāties ar Dievu.

Pienāca vidusskolas gadi, kurus pavadīju, mācoties Rīgā un kopā ar klasesbiedriem nereti arī piedaloties dažādās ballītēs, kurās, protams, bija arī alkohols. Šis bija tas periods, kad nu jau tā retie draudzes apmeklējumi pazuda no manas dzīves gandrīz pavisam. Protams, tēvs katru sestdienas rītu mani joprojām modināja un aicināja braukt viņam līdzī uz draudzi, taču vienmēr biju pārguris, jo tikai pirms dažām stundām biju pārradies no ballītes, vai arī atradu citu iemeslu nebraukt līdzī. Kādā no šīm ballītēm sastapu jauku meiteni, ar kuru kopā pavadīju turpmākos četrus gadus. Arī šīs attiecības, lai gan meitene bija ļoti jauka, sirsnīga un labās attiecībās ar manu ģimeni, mani no Dieva attālināja, jo attiecības veidojām, kā jau iemīlējušies pasaulīgi pusaudži.

Šajā dzīves periodā viss šķita ļoti labi, biju laimīgās attiecībās, man bija labi draugi, ar kuriem kopā bija ļoti jautri, un pat mācībās man

gāja ļoti labi. Draudzi gan vairs praktiski neapmeklēju, varbūt retu reizi, kad tēvam kādā draudzē bija jārunā svētruna. Tad aizbraucu līdzī, taču lūgšanas un sarunas ar Dievu turpināju gandrīz katru vakaru, kā bērnībā biju mācīts.

Laikam ejot, attiecībās ar draudzeni sāka rasties problēmas, kuras, tagad esmu drošs, radās dēļ maniem sirdsapziņas pārmetumiem par dzīvesveidu, kādu dzīvoju. Sarunas ar Dievu tiku turpinājis visus šos gadus, vairāk gan aiz ieraduma nekā aiz dzelžainas ticības, taču ar šīm lūgšanām pietika, lai es justos nelāgi par izvēlēm, kuras izdarīju ikdienā, un tas pamodināja manī apziņu, ka eju pa nepareizo ceļu. Šie sirdsapziņas pārmetumi spēlēja lielu lomu mūsu attiecībās, abi kļuvām nelaimīgi un drīz vien arī izšķīrāmies. Šķiršanās mani pamatīgi izsita no sliedēm. Ilgu laiku pārdzīvoju un biju diezgan depresīvs. Sakarā ar to, ka šīs attiecības izjuka, biju spiests izvākties no dzīvokļa, kuru kopā līdz šim bijām īrējuši, un atkal nonācu tēva mājās Baldonē.

Dzīvojot pie tēva, atkal sestdienu rītos tiku modināts un aicināts braukt viņam līdzī uz baznīcu. Es joprojām pārdzīvoju bijušo attiecību izjukšanu, tādēļ nebiju noskaņots pavadīt laiku ar draugiem, līdz ar to kādā sestdienas rītā nolēmu doties tēvam līdzī uz draudzi.

Cilvēki, kurus tur sastapu, bija ļoti laipni un draudzīgi, dažus pat atminējos no bērnu nometnēm Zvejniekiemā un nodarbībām Rīgas 1. draudzē, kuru apmeklēju kopā ar vecākiem, būdams vēl bērns. Arī svētruna, kuru dzirdēju, likās interesanta, iedvesmojoša un lika aizdomāties. Pēc svētrunas bija kopīgi sadraudzības brīži, un šis draudzes apmeklējums likās pilnīgi citādāks nekā manā atmiņā, jo bērnībā pārsvarā domāju: “Kad beidzot brauksim mājās un varēšu iet ārā ar saviem draugiem!”

Nākamajā sestdienā jau diezgan labprātīgi devos tēvam līdzī uz baznīcu un aizrautīgi klausījos svētrunā. Tā kādu laiku apmeklēju šo draudzi un sāku just, ka mans dzīvesveids pakāpeniski mainās. Tās nebija straujas pārmaiņas, es joprojām daudz laika pavadīju kopā ar draugiem, kuri nepazina

Dievu, joprojām gāju uz ballītēm, uz kurām tiku aicināts, bet es jutu sevī izmaiņas.

Pakāpeniski mainījās mans runas veids, beidzu lietot necenzētu valodu, kas bija diezgan ierasta draugu lokā. Ejot uz ballītēm, sāku just, ka tas, ko daru, nav pareizi, līdz ar to pakāpeniski sāku ballītes apmeklēt aizvien retāk, un reto reizi, kad tomēr aizgāju, jutos nevietā un ātri vien devos mājās.

Ar laiku draugu loks krietni samazinājās, jo izrādījās, ka vienojošais faktors bija alkohols un ballītes, kas mani vairs neinteresēja, taču draugi, kas palika, kļuva daudz tuvāki un draudzība – daudz dziļāka.

Kādu sestdienu pēc dievkalpojuma mācītājs piedāvāja man atnākt uz Alfas kursu, kam es labprāt piekritu. Šī Alfas kursa laikā ieguvi gan jaunus draugus, kas šajā dzīves posmā bija ļoti svarīgi, gan labāku izpratni par to, ko nozīmē būt kristietim. Ja līdzšinējā izpratne bija, ka kristietība ierobežo un liedz baudīt dzīvi, tad nu sāku just, ka patiesībā tā atbrīvo.

Visu dzīvi likās, ka biju pazinis Dievu un pat runājis ar Viņu savās vakara lūgšanās nokārtu galvu kā bērns, kas izdarījis ko sliktu, taču izrādījās, ka Dievu nemaz tik labi tomēr nebiju pazinis. Viņš nav tas bargais, nosodošais un ierobežojošais Dievs, no kura biju izvairījies visu šo laiku, bet gan Dievs, kas piedod un kas gaida kā labais tēvs gaidīja savu dēlu atgriežamies no neceļiem.

Turpināju apmeklēt draudzi, iepazīt Jēzu aizvien labāk un, laikam ejot, sapratu, ka šis ir dzīves ceļš, kuru vēlos iet. Ja pareizi atminos, gala lēmumu par labu kristībā pieņēmu jaunīšu konferencē, kas norisinājās Minhauzena Undā 2018. gadā. Tajā vasarā Zvejniekiemā, kur bērnībā biju devies uz bērnu nometnēm, nu devos kristību ūdeņos un pievienojos kristiešu saimei, kurai tik tuvu biju dzīvojis visu savu mūžu. Nu es biju kļuvis par tās daļu.

Jāņa 10:14–15 “ES ESMU labais gans; Es pazīstu Savas avis, un Manas avis Mani pazīst. Itin kā Tēvs pazīst Mani, Es pazīstu Tēvu; un Es atdodu Savu dzīvību par Savām avīm.”

Lai Tēv patīk manas mutes valoda

AR LIELO VAI MAZO 3?

Pēc pagājušajā numurā publicētā raksta par lielo sākumburtu lietojumu man izvērtās interesanta diskusija par šo jautājumu ar kādu brāli. No viņa uzzināju, ka Glikā Bībelē vietniekvārdi “viņš” un “savs”, kuri attiecināti uz Dievu, tikuši rakstīti ar mazajiem sākumburtiem un ka pirmo reizi lielie sākumburti šo vietniekvārdu rakstībā parādījušies vien 1965. gada Bībeles izdevumā – tātad šāda tradīcija ir jaunievedums. Turklāt izrādās, ka senajos manuskriptos ar mazo sākumburtu rakstīti arī vārdi “Dievs” un “Kungs”, savukārt viduslaikos viss teksts bijis rakstīts vai nu ar visiem mazajiem vai visiem lielajiem burtiem. Savā ziņā amizants, es pat teiktu – mulšinošs, ir fakts, ka tajā pašā Glikā Bībelē vārdi “velns” un “sātans” tikuši rakstīti ar lielo sākumburtu.

Mana personīgā hipotēze par lielo sākumburtu lietojumu šajā sakarā ir tāda, ka, iespējams, jaunajai tradīcijai par iemeslu bija 20. gs. otrās puses ateistiskā vide, kurā vārda “Dievs” rakstība ar mazo sākumburtu notika ar mērķi pazemināt šo vārdu un novilkt Debesu Dievu līdz grieķu mītu vai senlatviešu dieviem, kuri ir vien pasaku būtnes (šoreiz nav runas par garīgo realitāti, kura stāv aiz šiem “dieviem” un par kuru tajā laikā, protams, nebija nekādas izpratnes un intereses). Attiecīgi, vēloties pagodināt Debesu Dievu, kristieši ar lielo burtu sāka rakstīt arī Viņu apzīmējošos vietniekvārdus.

Visādā ziņā, kā jau pagājušajā reizē minēju, lielo sākumburtu lietojums aplūkotojos vārdos (izņemot vienīgi vārdus “Dievs” un “Bībele”) ir noteiktas kopienas, šajā gadījumā – draudzes, nosacīts.

Tieši tikpat nosacīts ir lielo sākumburtu lietojums vārdos “sabats” un “evanģēlijs”, kā arī vēl dažos citos, kurus aplūkosim šajā reizē.

Vispirms, lai kā negribētos, par jau pieminēto vārdu “sātans”. Arī mūsu dienās ir gadījies to redzēt rakstītu ar lielo burtu, iespējams, domājot, ka tas ir viņa vārds, resp., – ka tas ir īpašvārds, taču patiesībā šis vārds ebreju valodā nozīmē ‘pretinieks’ un ir tāds pats sugasvārds kā “velns”.

Vārdu “sabats” droši vien ikkatra adventista sirds tiecas rakstīt ar lielo sākumburtu, jo tā ir tik īpaša, paša Dieva iesvētīta diena, radišanas pieminēklis un Radītāja zīmogs. Tie ir svētki, un svētku nosaukumus taču raksta ar lielo sākumburtu. Tāpēc, ja uzlūkojat sabatu par svētkiem, tad noteikti varat to rakstīt ar lielo sākumburtu. Savukārt, ja uzlūkojam sabatu kā vienu no nedēļas dienām, tad tas rakstāms ar mazo burtu, gluži kā pārējās nedēļas dienas. Tāpēc te nu īsti nekādu noteikumu nav, lai lietojumu saka priekšā sirds!

Līdzīgi ir ar vārdu “evanģēlijs”. Arī to esmu redzējusi abējādi rakstītu un nevaru noliegt ne vienu, ne otru veidu. Izņēmums ir gadījumi, kad vārds “evanģēlijs” ir daļa no Bībeles grāmatas nosaukuma, tur tad pilnīgi noteikti lietojams mazais burts, piem., *Jāņa evanģēlijs*. Savukārt vārdkopā “Labā vēsts” pirmā vārda rakstība ar lielo sākumburtu norāda, ka runa ir tieši par evanģēlija labo vēsti (jo vārds “evanģēlijs” jau tieši to arī nozīmē – labo vēsti!), nevis par jebkuru citu labu vēsti par kādu pozitīvu notikumu.

Vēl aplūkosim vārdkopas “Otrā atnākšana” rakstību. Šis, bez šaubām, būs ļoti īpašs, unikāls notikums, un kā tādu to ieteiktu rakstīt ar lielo sākumburtu, lai atšķirtu no jebkuras citas otrās atnākšanas. Vārds “otrais” ar mazu burtu būtu rakstāms vien tad, ja lietojam pilnu nosaukumu “Kristus otrā atnākšana”, kas padara visu pilnīgi skaidru.

Visbeidzot, noslēdzot šo tēmu, īsi pieskaršos tik jutīgai tēmai kā lielo sākumburtu lietojums Bībeles grāmatu nosaukumos.

Ja tekstā rakstām, piem., *Pāvila pirmā vēstule korintiešiem, Vēstule filipiešiem vai Vēstule ebrejiem*, iedzīvotāju grupas vai tautības nosaukums rakstāms ar mazo sākumburtu, savukārt ar lielo burtu rakstāms vien vēstules nosaukuma pirmais vārds, piem., *Pirmā vēstule korintiešiem* (vai *1. vēstule korintiešiem*, kur kārtas skaitlis 1. kļūst par nosaukuma pirmo vārdu), *Pāvila otrā vēstule tesalonikiešiem*.

Līdzīgi ir arī gadījumos ar nosaukumiem *Pirmā laiku grāmata* (vai *1. laiku grāmata*), *Otrā ķēniņu grāmata* (vai *2. ķēniņu grāmata*).

Savukārt to Bībeles grāmatu saīsinājumos, kuros lietoti cipari, lielie sākumburti tiek saglabāti, piem., *1. Kor.* (pēc jaunā standarta bez punktiem *1Kor.*), *2. Laiku* (*2L*), *1. Ķēn.* (*1Ķēn.*).

Gluži subjektīvi man tuvāki ir senākie apzīmējumi ar punktiem, taču jau 2003. gadā ir apstiprināti jaunie saīsinājumi – bez punktiem. Ar šo sarakstu ikviens interesents var iepazīties šeit: <https://adventisti.lv/lv/jaunumi/91-Pienemts-jauns-Bibeles-gramatu-saisinajumu-standarts>

Ticības varonis Noa

Annele domāja, ka vēji dzīvo vecajā eglē, kas auga pie mājas. Egle bija milzīga, tās zari – vareni, un likās, ka galotne iesniedzas pašās debesīs. Dažkārt Annelei šķita, ka tajā iekāries mākonis un nu vairs netiek, nabadziņš, uz priekšu, bet, nē, – atskrien vējš, izpiņķerē mākonī no egles galotnes un palaiž to brīvībā. Jā, vējiem eglē bija ļoti daudz vietas dzīvošanai.

Annele zināja, ja vēji pamodušies, tie miera nedos nekam – tie purinās kokus un krūmus, dzenās mākoņus, raus cepuri nost no galvas un vienmēr atnesīs izmaiņas: citreiz sauli, citreiz lietu vai sniegu. Kad vēji pamodās, vecmāmiņa vienmēr sacīja: nu mainīsies laiks, un tiešām pēc laiciņa tā arī notika.

Nu jau trešo dienu vēji bija atpūtuši tumšus lietūs mākoņus. Šķita, to melnie vēderi ir pilni jo pilni ar lietu, jo lija bez apstājas tā, ka nemaz nevarēja saredzēt lielo egli dārza stūrī.

Annele ar Krišu raudzījās laukā pa logu un mēģināja saskatīt kādu gaišu maliņu debesīs, kas varētu vēstīt, ka drīz mākoņi izklīdīs, bet nekā!

“Mums ar Krišu bija daudz saulainu plānu šai dienai, bet nu līst jau trešo dienu!” neapmierināti sacīja Annele. “Vecmāmiņ, ja lietūs tā turpinās līt, vai gadījumā neizcelsies milzīgi plūdi?”

“Lai nu lietutiņš nomazgā un padzirdina zemi! Tas pamodinās sniegpulkstenišus un krokusiņus,

vizbulītes, kas vēl snauž zem sniega,” sacīja vecmāmiņa.

“Ko darīsim, ja lietūs nerimsies? Mūsu māju plūdi aiznesīs sazin kur! Tā jau visa pasaule var beigu beigās noslīkt!” satraukti prātoja Annele.

“Nē,” sacīja vecmāmiņa, “DIEVS ir apsolijs, ka pasaule plūdos vairs nekad neies bojā.”

“Tiešām DIEVS tā teica? Interesanti, kad un kam VIŅŠ ir devis šādu solījumu?” ievaicājās Krišs.

“Šādu solījumu DIEVS deva kādam vīram vārdā Noa, kurš dzīvoja ļoti senos laikos,” turpināja vecmāmiņa.

“Vecmāmiņ, bet varbūt DIEVS tagad ir pārdomājis? Vai arī aizmirsis, ko solījis, ja jau tas bija tik sen?” bažījās Annele.

“Tas nekad nevar notikt. DIEVS nav cilvēks, kas dažkārt netur solījumus. VIŅŠ ir pilnīgi uzticams,” apgalvoja vecmāmiņa.

“Tomēr,” Annele aizdomu pilna prātoja, “kad skatos pa logu, nešķiet, ka šī lišana vispār kādreiz beigsies.”

“Reiz cilvēki nenoticēja, ka lietūs lišana vispār kādreiz sāksies,” noslēpumaini pasmaidīja vecmāmiņa.

“Kāpēc cilvēki neticēja, ka varētu līt lietūs? Tā taču ir tik pierasta lieta!” brīnījās Krišs.

“Un kas bija šis vīrs – Noa –, ar kuru sarunājās DIEVS?” gribēja zināt Annele.

“Ko DIEVS viņam teica?” jautāja Krišs.

“Vai DIEVS tajos laikos sarunājās

ar visiem cilvēkiem?” jautājumi turpināja birt un birt.

“Ziniet ko, mīlie bērni,” sacīja vecmāmiņa, paņemdamā rokās savu lielo Bibliu, “man šķiet, ir laiks ticības varoņu mācību stundai. Kā jums šķiet?”

“Jā, jā, vecmāmiņ, lieliska doma!” priecīgi piekrita Annele. Tad Annele un Krišs iekārtojās ērtāk dīvānā pie loga tuvāk vecmāmiņai, lai nepalaistu garām nevienu svarīgo vārdu.

“Vecmāmiņ, vai Noa arī bija ticības varonis?” vaicāja Krišs. Viņam šķita, ka DIEVS runājas tikai ar ticības varoņiem.

“DIEVS labprāt runātos ar katru cilvēku, bet bēda tā, ka cilvēki dažkārt negrib klausīties to, ko saka DIEVS. Tā viņi palaiž garām laimīgu dzīvi. Tieši tā notika arī tajos senajos laikos, kad dzīvoja Noa,” stāstu iesāka vecmāmiņa. “Tajos laikos uz zemes lietūs nekad vēl nebija lijis.”

“Pat ne lāsīte? Ne mazākais mazais lietutiņš?” brīnījās Annele.

“Tieši tā, tāpēc arī nevienam pat prātā neienāca, ka no debesīm varētu sākt gāzties ūdens,” apstiprināja vecmāmiņa.

“Tad jau visas pukītes bija novītušas! Vai arī tās nemaz nebija uzplaukušas?” brīnījās Annele.

“Nē, nē, DIEVS bija visu ļoti labi izplānojis,” vecmāmiņa sacīja. “Zemi slacināja rasa vai migla, un visiem augiem pietika valgmies. Zeme bija ziedoša un skaista.”

“O, tie gan noteikti bija lieliski laiki! Viss auga un ziedēja, un nekad nebija nekādu plūdu un lietusgāzu! Cilvēki varēja dzīvot apmierināti un laimīgi,” jūsmīgi piebilda Krišs.

“Jā, varēja gan, bet tā nebija. DIEVS vēroja, ka cilvēki uz zemes kļūst aizvien ļaunāki. Tie baudīja visu, ko DIEVS viņiem bija radījis, bet paši bija kļuvuši DIEVAM neuzticīgi, nepateicīgi un ļaunprātīgi. Raugoties uz ļaunumu cilvēkos, DIEVS reiz sacīja: “MAN ir žēl, ka esmu cilvēkus radījis. Tie tikai vairo nežēlību un bēdas. ES izdeldēšu pasauli ūdens plūdus!” Tik ļauna pasaule bija kļuvusi!” stāstīja vecmāmiņa.

“Vai patiešām neatradās neviens ticīgs un labsirdīgs cilvēks?” brīnījās Annele.

“Atradās gan. DIEVS redzēja, ka Noa ir VIŅAM uzticīgs un paklausīgs vīrs, tāpēc Noa atrada labvēlību DIEVA acīs. Noa bija taisnīgs un bezvainīgs, jo viņš vadīja savas gaitas ar DIEVU.

Kādu dienu DIEVS Savu nodomu sūtīt iznīcinošus plūdus atklāja Noam. VIŅŠ lika Noam taisīt varenu kuģi. DIEVS pats deva visus kuģa izmērus, norādīja, kā tas ceļams, kādi materiāli jāizmanto. DIEVS veidoja plānu, un Noa to īstenoja.”

“Vai Noam piederēja kuģu ražošanas rūpnīca?” vaicāja Krišs.

“Nē, Krišīn, Noam nebija ne rūpnīcas, nedz arī daudz palīgu. Noa cēla šo vareno šķirstu 120 gadus. Viņam palīdzēja tikai paša dēli,” stāstīja vecmāmiņa. “Cilvēki no visām malām nāca skatīties Noas darbošanos.”

“Ko tu te, Noa, dari?” viņam jautāja apkārtējie ļaudis. Noa arī labprāt pastāstīja, ka taisa šķirstu, lai tajā varētu paglābties visi, kuri ticētu DIEVAM un VIŅA vēstij par pasaules bojāeju. Noa tiem atklāja DIEVA nodomu un aicināja ļaudis palīgā pie celtniecības darbiem, bet neviens neticēja ne DIEVAM, ne Noam.

Tie jautāja Noam: “Noa, vai tu kādreiz esi pieredzējis kaut ko tik neticamu kā lietus?”

“Nē,” atbildēja Noa.

“Varbūt Ēnohs ir stāstījis par to, ka kādreiz no debesīm ir lijis lietus?” tie turpināja tincināt.

“Nē,” atkal mierīgi atbildēja Noa.

“Varbūt Ādams kādam ir nodevis šādu informāciju?” jautātāji nerimās.

“Nē,” atbildēja Noa.

“Tad nu gan tu, Noa, esi pamatīgs vientiesis!”

“Es vienkārši ticu tam, ko saka DIEVS,” mierīgi atbildēja Noa un turpināja strādāt. Viņa ticība DIEVAM tiešām bija visiem redzama.

Bet ļaudis arvien vairāk sāka izsmiet Nou, saucot viņu par traku mulķi un fanātiķi.

“Nav ko baidīties un klausīties šajās mulķībās!” tie pārgalvīgi smējās. “Neņemiet vērā šo trako veco vīru! Viss ir labi, un tā būs arī turpmāk!” Tie neklausījās Noā un turpināja dzīvot savā ļaunumā,” stāstīja vecmāmiņa.

“Noa patiešām bija īsts ticības varonis! Nav viegli palikt uzticīgam, ja tevi izsmej un apsaukā!” sacīja Krišs.

“Noa pazina DIEVU un zināja, ka DIEVS vienmēr saka patiesību,” sprieda Annele.

“Notika tieši tā, kā DIEVS bija sacījis,” turpināja stāstīt vecmāmiņa. “Kad šķirsts bija gatavs, DIEVS pats tajā ievada dzīvniekus un putnus, tajā iegāja Noas ģimene, un DIEVS aizslēdza varenā šķirsta durvis. Noa tagad bija drošībā, bet ārā palikušajiem cilvēkiem žēlastības laiks bija beidzies.

Pēc septiņām dienām pār debesīm savilkās tumši mākoņi. Sekoja pārko- na grāvienī un zibens liesmas. Neko tādu pasaule vēl nebija piedzīvojusi, un cilvēku sirdis sažņaudzās bailēs. Debesis kļuva aizvien tumšākas un tumšākas, un ūdens no debesīm gāzās varenām straumēm. Vētra pieņēmas spēkā, upes izgāja no krastiem, ūdens straumes pārklāja zemi. Tā aizgāja bojā visa dzīvā radība. DIEVA nicinātāji nogrima briesmīgajos dziļumos.”

“Cik labi, ka Noa un viņa ģimene izglābās!” priecājās Annele.

“Iznāk, ka ticība DIEVAM var izglābt dzīvību! Ja Noa nebūtu ticējis, viņš arī būtu pagalam!” sprieda Krišs.

“Jā, ticībai ir glābjošs spēks,” piekrita vecmāmiņa. “To apliecina Noas dzīve. Pēc plūdiem, kad zeme bija nožuvusi un atkal apdzīvojama, DIEVS atvēra šķirstu un visi tā iemītnieki iznāca ārā uz zemes. Noa pateicās DIEVAM par izglābšanu. Tad DIEVS apsolija nekad vairs neiznīcināt zemi ūdensplūdus. Par zīmi šiem vārdiem DIEVS debesīs deva varavīksni.”

“Zini, vecmāmiņ, es tagad vairs nemaz neuztraucos par to, ka lietus varētu sazin kur aizskalot mūsu māju. Es zinu, ka reiz tas beigs līt, jo to ir apsolijs DIEVS!” pārliecinoši sacīja Annele. “Paldies, vecmāmiņ, šis stāsts par Noas ticību ir ļoti iedrošinošs. Un tomēr – es ļoti gaidu saulīti un zilu, zilu debestīnu!”

Tā nu Annele un Krišs devās pie loga, lai paraudzītos, vai kādā debess pusē jau nav manāms gaišumiņš. Viņi ticēja, ka lietus reiz mitēsies un gaišumiņš debesis noteikti parādīsies, jo tā to pasaulē ir iekārtojis DIEVS!

UZDEVUMU PAR TICĪBAS VARONI
NOU ATRADĪSI 21. LAPPUSĒ!

KONKURSS “TICĪBAS VARONI BĪBELĒ”

Balviņas par februāri saņems:
Ārons, Ance, Gabriels, Gusts, Haralds, Jonatāns, Loreta, Edvards, Leila, Marija, Stefans, Tilānija, Nora un **Ulla** no Rīgas, **Ella, Ance, Rūta** un **Andrejs** no Valmieras, **Renārs, Emīlija, Johans, Teodors** un **Anna** no Smiltenes, **Valters, Gustavs, Terēza, Estere, Elija, Elisa** un **Stefans** no Liepājas, **Julīna** no Baltezers, **Raivo** no Kandavas, **Rainers, Arturs, Liene, Lauma** un **Emīls** no Saulkrastiem, **Lote** un **Betija** no Limbažiem, **Marija** no Ogres, **Gusts Eduards** no Saldus, **Kristeris, Renārs, Madara, Emīlija** un **Markuss** no Dobeles, **Alise, Jeļisejs, Katrīna, Maria, Rasa, Agnese, Elizabete, Gabriels, Miķelis, Omario, Patrīcija, Daniels, Ulla, Maija, Jēkabs** un **Annija** no pirmsskolas izglītības iestādes “Liesmiņas”, **Zane** un **Matiass** no Valkas, **Elizabete, Marks, Reinis, Elīza** un **Katrīna** no Kristīgās sākumskolas “Ceļš”.

DRĪZUMĀ
IZDEVNIECĪBĀ
"PATMOS"!

WWW.PATMOS.LV

PRAVIEŠI UN ĶĒNIŅI

ELENA G. VAITA

